[illegible]

[illegible] 12 [illegible] 10

JL
[illegible]
22.12.10.
186717

ரெஜிஸ்தர் எம்.916.

ஸ்ரீ:.

25 AUG

வேதாந்த தீபிகை

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி.ஏ., பி.எல்.
பத்திராதிபர்.

பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் பி.ஏ., பி. எல்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் காரியதர்சி.

ஸம்புடம் 12.] துந்துபி ஹூ ஆடி மீ [ஸஞ்சிகை 10.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள் 297

2. முதலாவது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷராதிகாரம் ... 306

3. ஸத்ஸங்க வைபவம்
ஸ்ரீ. உப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர் 317

4. பகவத் விக்ரஹத்தின் பஞ்சப்ரகாரத்வம்
ஸ்ரீ. உப. சேட்லூர் ஸுந்தரராகவாசார்யர் ... 322

5. கடிதங்கள் 329

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸியால்

ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மதிராஸ்: கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வருஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 அணா 4.

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

இதன் முக்கிய நோக்கங்கள்.

1. உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரம்ஹஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான கிரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் செய்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்கள் வெளியிடுவது.

2. அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக்கூறுவது.

3. தெய்வபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் இதிஹாஸ புராண கதைகளை வெளியிடுவது.

அறிக்கை.

பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவதும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும் கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸமாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையின் கார்யதர்சி பர்ணசாலை எழும்பூர் மதிராஸ்' என்கிற விலாஸத்திற்கு அனுப்பவேண்டும். 20 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட தொகைகளுக்கு ரசீது அனுப்பப்படும்.

தீபிகையின் சந்தாதாரர்கள் கார்யதர்சிக்கு எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் மணி ஆர்டர் கௌபான்களிலும் மாதாந்தரம் தங்களுக்குக்கிடைக்கும் தீபிகையின் மேல்விலாஸத்தில் தங்கள்பெயர் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் குறித்திருக்கும் தங்களுடைய பேரேட்டு நம்பரைக்குறித்து பிறகு ஸங்கதிகளை எழுதினால் சந்தாதாரர்களைக் குறிப்பிட்டு அறிந்துகொள்ள கார்யதர்சிக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் என்கிற விஷயத்தைக் கார்யதர்சி அறிவிக்கிறார்.

சென்ற ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, இந்த மாதங்களின் ஸஞ்சிகைகள் ஸபையால் அச்சிடப்பட்ட காபிகள் எல்லாம் செலவழிந்து விட்டபடியால் புதியதாய் சேரும் ஸபையின் அங்கத்தினர்களுக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கும் அந்த மாதங்களின் ஸஞ்சிகைகளை அனுப்ப ஸாத்தியப்படாது என்பதை கார்யதர்சி தெரிவிக்கிறார்.

சென்ற மீத்திய ஸஞ்சிகையின் ஜவண்மீத்திய சந்தா
ஜாபிதாவில் பிழைதிருத்தம்.

ஸ்ரீ. உ. கே. எஸ். வீரராகவாச்சாரியர், மதுரை

	பிழை.	திருத்தம்.
ரூ.	9 5 0	8 0 0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஶடகோப ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்: — டாக்டர் ஸ்ரீ வோலவாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.,
கார்யதர்சி:—பி. ஆர். திருமலைஸ்வாமி அய்யங்கார், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 12.] துந்துபி௵ ஆடி௴ [ஸஞ்சிகை 10.

"ஸர்வ தர்மம் ஸ்வகர்மாண்யம் நிஸ்ஸம்சயம் யதாமேக
வசனைரஜ்ஞானாநாம் வித்யாபஸவே ஸமாஸதோ நிபத்ய ॥
[ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-8.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மேல்நாட்டுத் தத்வவிசாரக்ரமங்களில் மனிதருடைய தர்மாதர்ம விவேகத்தை (morality) ப்பற்றிய விசாரம் முக்கியமானவைகளில் ஒன்று. இவ்விஷயத்தை ப்ராயேண 'ஸ்வபாவம்' என்பதை யனுஸரித்தும் ஈச்வரனொருவனை அபேக்ஷிக்காமலும், சர்ச்சை செய்வார்கள். ஈச்வரனை ஒப்புக்கொண்ட மதவாதிகளும்கூட இவ்வழியிலேயே யிழிந்து தாமபேக்ஷித்த வாதத்தைத் தலைக்கட்ட எத்தனிப்பார்கள். இத்தகைய வாதிகளுக்கு ஈச்வரன் அதர்மம் பண்ணுகிறவர்களைத் தண்டிக்கமாத்திரம் உதவுவான். இவ்விசாரத்தின் போக்குப் பலபடிகளிலிருக்கும். பொதுவில் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வதென்னவென்றால்:—பஹுஜநங்களுக்கு ஸுகத்தை (greatest happiness to greatest nu[…]mber) க்கொடுக்கும் கார்யங்கள் தர்மங்கள்; அதற்கு விரோதியானவை அதர்மங்கள்; என்பது. இதை லக்ஷ்யமாக வைத்துக்கொண்டு நன்றிது தீயதிது என்று பகுத்தறியவேண்டும். பஹுஜந ஸௌக்யத்தை நாடுவதுதான் முடிவில் ஒவ்வொருவனுடையவும் ஏகாந்த ஸுகத்துக்கு ஹேதுவாகும். மனிதன் இ[…]யற்கையாலேயே பிறரோடு கூடிவாழ வேண்டியவனாகையாலும், அதில்லாத[…]ாது தன்னிருப்பே தனக்கு துக்ககரமாயிருக்குமாகையாலும், அநேக ஜ[…] ஸுகம் குறைந்தால் தான் வாழும் ஸமூஹம் கஷ்

18671

டப்பட்டு அதன்காரணமாய்த் தனக்கும் துன்பமேற்படுவதாலும், பஹுஜந ஹிதத்தின் பொருட்டுத் தான் தனதென்பதை த்யஜித்துச் சில வருத்தங்களுக்குள்ளாவதும் உண்மையில் தனக்கு அஹிதமாகாது. இப்படிச்செய்பவன் தான் பரமதார்மிகன். இவன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவைகளுக் காதாரமாகவிருக்கும். இவனுடைய பொறுமை, ஊக்கம், தயை, த்யாகம், தன்னடக்கம் (self control) முதலிய குணங்களும் இவனை விடப்புத்தி பரிபாகாதிகளில் குறைந்தவர்களுக்கு நிதர்சகங்களாயும் நியாமகங்களாயுமிருக்கும். இப்படிப்பட்ட மஹான்களிலும் தாரதமங்யாயத்தால் மேன்மேலும் படிகளேற்படக்கூடும். நாநாதேச சரித்திரங்களையும் அவ்வோஜந ஸமூஹங்களில் உத்பவித்த மஹாபுருஷர்களுடைய நடவடிக்கைகளையும் உபதேசங்களையுமாராய்ந்தால், எவர் ப்ரவர்த்திப்பித்த தர்மாதர்ம விவேகம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது ; எந்த ஜநங்கள் உயர்ந்த லக்ஷ்யத்துடன் கூடிய தர்மங்களில் நிஷ்டையை யுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் ; எவை அத்யந்த பரிஹரணீயங்களான அதர்மங்கள் ; எவை முக்ய லக்ஷ்யத்துக்கு உபயுக்தங்களாகாமையால் தர்ம ப்ரமையிலிருந்து விடத்தகுந்தவை ; என்றிப்படிகளில் ஸாராஸாரவிவேகம் பிறந்து, தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் வரையறையும் தர்ம அநுஷ்டானத்துக்கு நியாமகமான குறிப்பும் (moral standard) ஏற்படும். ஆகவே அதர்மம் என்பதெல்லாம் அநுபவத்தாலும் அநுமாநத்தாலும் அறியத்தக்கவை—என்பது இக்காலத்திவர்களுடைய ஸமுதாயமான நினைவு.

*　　*　　*　　*　　*　　*

வித்யாவாரிதி என்று பட்டம் பெற்றவரும் காச்மீரத்தில் ப்ராசீன சாஸநாதிகளைப் பரிசீலிக்கும் (archaeology) இலாகாவுக்கு அத்யக்ஷராய் பாஸ்சாத்ய ந்யாய சாஸ்த்ரங்களிலும் நிபுணருமான, ஜகதீச சந்த்ர சட்டர்ஜீ என்பவர், நமது ந்யாய, வைசேஷிக ஸித்தாந்தங்களை யநுசரித்து 'ஹிந்து தத்வாஸ்தித்வம்' (Hindu Realism) என்று க்ரந்த மொன்றை ஆங்கிலேயத்திலியற்றி ப்ரசுரித்திருக்கிறார். ந்யாயமும் வைசேஷிகமும் தத்வநிருபணம் புருஷார்த்த நிருபணம் உபாய நிருபணம் இவை மூன்றுக்கும் நிரம்பப் போதுமானவையென்றும், வேதாந்தமும் (இவரறிந்தது அத்வைதம் மட்டில் என்று ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது) இந்த யோசனைக்கு ஒத்திருக்கிறதென்றும், இவர் அப்புத்தகத்தில் அபிப்பிராயப் படுகின்றார். மேலும் ப்ராக்ருத விஷயத்தில் அவர் சொல்வதென்னவென்றால்:—ஜீவனுடைய ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளினால் அவனுக்குச் சில ஸம்ஸ்காரங்களும், அத்ருஷ்டங்களும் உண்டாகின்றன. ஸம்ஸ்காரமென்பது மனது இந்த்ரியங்கள் மூலமாய்ச் செய்யும் வ்யாபாரங்களினால் ஆத்மாவுக்கு உண்டாகும் அநுபவமும், அதனால் வரும் ஸாமர்த்தியமும். இதற்கு உதாஹரணம்—ஒருவன் கணிதத்திற் பயின்றால், நாளடைவில் அவன் தான் [illegible] முதலியவைகளை மறந்து விட்டாலும், தன் பயிற்சியினால்

சென்னை-600 [illegible]

எந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தாலும், அதைக் குறிப்பாயும் சுருக்கமாயும் நிஷ்கர்ஷத்துடனும் சர்ச்சை செய்யும் சக்தியை யுடையவனாகிறானல்லவா? இதுதான் ஸம்ஸ்காரம். அத்ருஷ்டமென்பது கர்மங்களின் பலனானாலும் அந்த ஆத்மாவினிடத்திலேயே வெளிக்குப் புலப்படாமல் இருந்து, ஏதோ சில ஸமயங்களில் தான் வெளியாகின்றது. இதற்கவர் சொல்லும் உதாஹரணம்—ஒருவன் வைஷயிகபோகங்களில் அதிகமாய் ஆழ்ந்திருந்தும், வெகுகாலம் அவனுடைய நடவடிக்கைகள் அவனை பாதிப்பதில்லை. மற்றொருவன் பரமதயாளுவாய்ப் பரோபகாரத்திலேயே நிலைத்திருந்தும், பிறர் அவன் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையு மில்லாமல் அவனுக்குத்தீங்கு மிழைக்கிறார்கள். தீச்செயல்களினுடையவும், நற்செய்கைகளினுடையவும் பலங்கள் கைமேற்கிடையா விடினும், ஓரோர்காலத்தி லவை வெளிப்படுமெனவும் மறைந்து கிடப்பதால் அக்கர்மங்களினால் ஆத்மாவுக் குண்டாகும் ப்ரயோஜனங்கள் தேக்கமான (potential) நிலைமையில் இருக்கின்றன. ஆபரணத்துக்கு விலை மதிப்பிருப்பதுபோல் இந்த அத்ருஷ்டத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஒரு யோக்யதை மாத்திரம் உண்டாகிறது. மதிப்பில் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இன்றியமையாதவையே.

இப்படிக் கர்மக்ருதங்களான ஸம்ஸ்கார அத்ருஷ்டங்களினால் இவனுக்கு ஜன்மாந்தரங்கள், இழிகுல மேற்குலங்களிற் பிறப்பு, ஆயுஸ்ஸின் பரிமாணம், மறுபிறவி புதிய ஸம்ஸ்காரங்கள், முதலிய பலங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. ஆத்மாக்கள் நித்யங்களாகையால், அவற்றுக்குண்டாகும் ஸம்ஸ்காரம் அநுபவம் முதலியவைகளும் நித்யங்களாகின்றன. இவற்றில் உத்தமமானவற்றை மறவாமல் நினைத்து ப்ரவர்த்திப்பவர் ரிஷிகள். இவ்வநுபவங்களும் நினைவுகளும் ஏககாலத்தில் உண்டாகக்கூடியவையல்ல. அநேக ரிஷிகள் பூர்வாநுபவங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து மற்றவர்க் குபதேசிக்கின்றார்கள். ஆகவே, வஸ்து தத்வங்களைக் குறித்து ரிஷிகள் பெறும் ஜ்ஞாநம் அநாதி. அதனால் அவர்கள் ஸாக்ஷாத்கரித் துபதேசிக்கும் தர்மாதர்ம ஸ்வரூபங்களும் அநாதிகள். ரிஷிகளுக்கு ப்ராப்தமான ப்ரத்யக்ஷ ரூபமான இம்மஹாஜ்ஞாநத்தைத்தான் வேதமென்கிறது. இந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றவன் ப்ரும்மா. அவன் முதல் ஜ்ஞாநதாரதம்யத்துக் கீடாக மஹர்ஷிகள் ரிஷிப்ராயரான மனிதர் முதலியவர்களின் படிகளைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

ஜீவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய ஸம்ஸ்கார அத்ருஷ்டங்களுக் கநுரூபமான நிலைமைகளிற்பிறந்து வளர்வதினால், அவ்வவற்றிற்குத் தகுந்தபடி வேதம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை வரையிட்டது. எனினும் மனுஷ்யன் புத்தியின் தெளர்பல்யத்தால் தர்மத்தினின்றும் நழுவுவது அத்யந்தம் ஸம்பாவிதமாதலால், இவன் தர்மமார்க்கத்தில் ஜன்மம் ஜன்மமாக ஏறுவது மிழிவதுமான ஸம்ஸாரத்திற் காலங்கழித்து வருந்துபவனேயன்றி, சாந்தியையும் ஸுகத்தையும் அடைய விரகற்றவனாயே இருக்கிறான். ஆகையால் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியாகிய மோக்ஷத்தை நாடவேண்டியது அவச்யமாயிற்று. மோக்ஷமும் தத்வஜ்ஞா

நத்தைப்பெற்று அதை இடைவிடாமல் மனனம் செய்து, அத்ருஷ்ட ஸம்ஸ்காரங்களை யுண்டுபண்ணும் கர்மங்களைக் கட்டோடுவிட்டு, யோகஸமாதியிலிழிந்து, வ்யாபாரமற்ற ஆத்மானுபவத்தை யடைவதே தான்.

இந்த ஸங்க்ரஹத்தினால் ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜியின் அபிப்ராயத்தில் தர்மாதர்ம விவேகம் (Morality) ஜீவனுடைய அநாதிகர்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் அத்ருஷ்டம் இவைகளினால் உண்டாவதென்றும், இவன் நிலைமையைச் சீர்மைப்படுத்தும் ப்ரவ்ருத்திகள் தர்மங்கள், மற்றவை அதர்மங்களென்றும் ஏற்படுகின்றது. ஸ்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களின் ஸ்வரூபாதிகளை உயர்ந்த அனுபவங்களையும் ஸ்ம்ருதிகளையும் உடைய ரிஷிகள் உபதேசிக்கும் வேதத்திலிருந்து அறியவேண்டுமென்றும் சொன்னார். ஸுகத்தையும் சாந்தியையும் கொடுக்கும் மோக்ஷம் ஸர்வ வ்யாபாரத்தையும் விட்டு நின்ற நிலை யென்றார்.

இப்புத்தகத்தைப் படித்த கேய்ட்லி என்னும் ஆங்கிலத் தத்வவாதியானவர் ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜியைப் பின்வருமாறு வினவினர்:—'ஆத்மாக்களுக்கு அத்ருஷ்டம் அல்லது தர்மாதர்மங்களிற் ப்ரவ்ருத்திக்கும் யோக்யதை ஸ்வயமாகவே உண்டாகிறதென்றால்' தர்மம் இன்னது, அதர்மம் இன்னது, என்பதைக்காட்ட ஒரு நியாமகமான நிலை அல்லது அளவை (Definite criterion or scale of morality) வேண்டுமே? பாஸ்சாத்ய தத்வ விசாரங்களில் தர்மாதர்மங்களின் உணர்வு அவ்வோ சேதந ஸமூகத்தைப் பொறுத்திருக்குமவையென்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டல்லவோ பேசப்போகின்றது? இதை ஒப்பாவிட்டால் புருஷவிசேஷமான ஓர் ஈச்வர (a personal god) னுடைய இச்சையை யனுஸரித்துத் தர்மாதர்ம பேதங்கள் ஏற்படுகிறதென்பதை ஒப்பியே தீரவேண்டும்; வேறு கதியில்லையே.

இங்கு ஆத்மாக்கள் நித்யர்களென்றும், அத்ருஷ்டங்களென்பவை அவைகளுக்குத் தாங்களே உண்டாகின்றனவென்றும், அவை ஈச்வர ஸம்பந்தமன்றியே இருப்பவையாயும் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படியானால் தர்மாதிகளுக்கு ப்ரஸக்தியெங்கே? தர்மா தர்மங்களின் அளவுக்கு நியாமகத்தானென்ன (Morarl standard or criterion)? ஊன்றிப்பார்க்கையில் இங்கு ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநமிருப்பதாகச் சொல்லவும் காணோம்; மனிதரைப்போல் ஸமூஹங்களாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்து (forming a society) அனுபவம் பெறுவதாயும் காணப்படவில்லை.

'இந்த ப்ரச்நத்துக்குச் சுருங்கவேனும் பதிலுரைக்க வேண்டும்'—என்று.

*   *   *   *   *   *

இதற்கு ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜி சொன்ன உத்தரத்தின் ஸாராம்சமாவது:— (1) ஹிந்துக்களின் ஸித்தாந்தத்தில் தர்மாதர்மங்களுக்கு விஷயம் அந்தந்த

ப்ரத்யேகமான ஆத்மாவேயொழிய, ஆத்ம ஸமூஹமென்பதல்ல. ஆனால் ஸ்வதர்மானுஷ்டானமானது பொதுவாய் எல்லாருக்கும் ஹிதகரமாகவேயிருக்கும். மூக்தனுமளவும் இவனுக்கு வ்யாபாரமுண்டாகையால், அது இவனைக் கீழே இழுக்காமல் ஸ்ரேயஸ்ஸாதநமாகும்போது அந்த வ்யாபாரம் தர்மமெனப்படும். ஆகையால் பிறர் நன்மைக்காகத் தர்மாசரணம் என்பது எப்படிப்பொருந்தும்? பரமார்த்தத்தில் நன்மையென்பது ஹிந்துக்களின் அபிப்ராயத்தில் ஏகரூபமாயிருக்கும். ஒருவனுக்கு ஆத்யந்திகமானச் ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடியதுதான் முடிவில் பிறர்க்கும் ஸமூஹத்துக்கும் ச்ரேயஸ்கரமானது. இப்படியானால் தர்மாதர்மங்களென்பவை ஸமூஹவாழ்வைப் பொறுத்திருக்குமென்னலாம். (2) ஆனதுபற்றி ஹிந்துக்களின் நோக்கத்தைப்பார்த்தால் ஜீவவர்க்கத்தில் உயர்பதம் பெறவும் முக்திக்கு ஸாதனமாகவும், மனத்தாலும் வெளியிந்திரியங்களாலும் சேதனன் செய்யக்கூடிய வ்யாபாரங்கள் தர்மங்களெனப்படும்:— '[illegible]' என்று வைசேஷிக ஸூத்ரம். (3) இப்படியிருப்பதில், சேதனன் தத்வ விவேகத்தினால் தெளிந்து தந்நிலைமையை யுயர்த்திக்கொள்ள எத்தனிக்க வேண்டியவனாகையினாலும், அதற்கு ஸாதனமல்லாத அதர்மங்களையனுஷ்டிப்பதால் உண்டாகும் அத்ருஷ்டத்தின் பயனாகக் கீழ்மையையும் துக்கத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டியவனாகையினாலும், மேன்மேலும் அதர்மம் செய்வதினால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத விபரீத ஸம்ஸ்காரமுண்டாகுமென்று அறிவதாலும் இவன் தர்மாதர்ம விவேகம் பண்ண இடமுண்டாகின்றது. (4) தர்மாதர்மங்களுக்கு நியாமகமான அளவை, (the moral standard) இறந்த காலமுழுவதிலும் உத்க்ருஷ்டசேதனர்களாகிய ப்ரும்மதேவன், ரிஷிகள் முதலியவர்களுடைய அனுபவத்தினாலறியப்பட்ட ஸர்வவ்யாபகமான ஜ்ஞாநத்தைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் வேதத்திற்காணலாம். தர்மாசரணம் செய்தால் உயர்பதவியும் முக்தியும் கிடைக்கும்; பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வது தன் அநர்த்தத்தில் முடியும்; அஸப்யபாஷணத்தையும் பிறர் புத்தியைக்கலக்குவதையும் ஒழிக்கவேண்டும்; என்பது முதலியவைகளை ரிஷிகள் வேதத்தில் உபதேசிக்கிறார்களல்லவா? '[illegible]'—என்று வைசேஷிகஸூத்ரம். (5) மோக்ஷ தசை வரையில் ஆத்மாக்கள் ஸமூஹ வாழ்வுள்ளவைகள் தானே. அதுவரையில் வஸ்துக்களின் ஸம்ஸர்க்கமும் அனுபவமும் இருந்துகொண்டிருக்கின்ற [illegible]லவா? ஆகையால் ஸம்ஸர்க்க ப்ரயுக்தமான தர்மாதர்ம விவேகத்துக்கும் குறைவில்லை—என்று.

*   *   *   *

இதன் உபக்ரமத்தில் உபபாதிக்கப்பட்ட ஆஸ்திகர்களுடைய தர்மாதர்ம விவேகங்களின் ப்ரகாரத்துக்கு வைசேஷிக ஸித்தாந்தம் ஒருமாதிரியில் உபகரிப்பது ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜியின் கீழ்ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட உக்திகளிலிருந்து விளங்கும். கெய்டிலி என்னும் ஆங்கிலருடைய ப்ரச்னம் ஆஸ்திகர்கள் அனைவராலும் கேட்கப்படக் கூடியது. அதற்கு ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜி சொல்லும் ஸமாதானம் போதுமானதென்று நமக்குத் தோன்றவில்லை. இதில் முற்பட இவர் தமக்கு ப்ரதான ஆதாரமாகக் கொண்ட அத்ருஷ்டமென்பதை விவரமாகத் தெரிவித்தாரா? ஒரு கர்மத்தின் பலன் அதைச்செய்த உடனே உண்டாக வேண்டியிருக்க, அப்படிக் கல்லாமல் வெகு காலத்துக்குப்பின் உண்டாவதை அத்ருஷ்டமென்றார். வாயில் கற்கண்டைப் போட்டுக்கொண்டால் உடனே தித்திக்கின்றது. ஆனால் பிறர்க்கு நன்மைசெய்தால் அப்பொழுதே அதன் பலம் வராததுமன்றி அந்த நன்மையைப் பெற்றுக்கொள்பவன் நன்மை செய்பவனுக்குத் தீங்கிழைப்பதும் உண்டு! இந்நன்மையின் நற்பலனோ வென்றால் எப்பொழுதோ ஒரு காலாந்தரத்தில் வருகிறது. அதுவரையில் அது தேங்கிய சக்தி (Potential work) யாக கர்த்தாவாகிய ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கத்தானே வேண்டு மென்கிறார் ஸ்ரீமான் சட்டர்ஜி! ஏன் அப்படி நாம் ஒப்பவேண்டு மென்பதற்குக் காரணம் கூறினாரோ? வைசேஷிக மதத்தில் விவரிக்கப்பட்ட பரமாணுக்கள், மனஸ், ஆத்மா, திக்கு காலம் முதலிய எந்தப் பதார்த்தங்களினுடையவும் சக்திகளினாலாவது ஸ்வபாவங்களினாலாவது இதற்குச் சமாதானம் சொல்ல விரகில்லை. ‘அத்ருஷ்டம்’ என்பதற்குக் ‘காணப்படாதது’ என்றர்த்தம். ஒரு ஸமீசீனமான ஸமாதானமும் இம்மதானுஸாரிகளுக்குப் புலப்படாததால், கர்மங்களினால் உடனே அத்ருஷ்டங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் அத்ருஷ்டங்கள் பரிபாக தசைகளை யடையும்போது ‘தத்தத்காலெவிவகி ஊல்வதிஷி விவியா ஸவ-ல் ஸிஷாஜ ஸிஷா’ (அந்தந்தக் காலங்களில் நானாவிதமான பரிபாகங்களை யடைகின்றன என்பது எல்லாஸித்தாந்தங்களிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது) என்ற கணக்கிலே, பலங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் சொல்லித் தம் அஜ்ஞானத்தையே அத்ருஷ்ட சப்தத்தால் வெளியிட்டார்கள் போலும்! இத்தகைய தசையி லிருக்கும் வைசேஷிகர்களை நோக்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ‘கிழ கூ-8-ல் ஐ திமெவக—வெஷிகஃ வக்ஷஃ ஒதிஷுஹுதாழ’ (வேறுவழி யில்லையே! நாமென்ன செய்வோம் என்றால்? வைதிக பக்ஷத்தை ஆச்ரியியுங்கள்!) என்றருளிச் செய்தார். வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தின்படி, ஜீவர்களுக்கவரவர்கள் செய்யும் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஐஹிக ஆமுஷ்மிக பலன்கள் பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகின்றன என்பதை ‘ஹூலீத உவவதெத்த:’ என்னும் ஸூத்ரத்தினால் பாதராயண பகவான் ஸங்க்ரஹித்தார். இதுதான் பொருத்தமுடைய அர்த்தம் என்பதை ‘ஸ வா ஏஷ மஹானஜ ஆத்மா ...’ [Sanskrit passage in Grantha type: ‘ஸ னவஷி ஸவ-ஜு ஸவ-ஶக்தி 8-லெ௱ாக:ரொ யாமஷா நஹொ ரோஷிஷிர-வாஸநெந வாராயிதஃ வெனஷிகா 8-வுதிக ஹெ ழஜாதழ ஹூஹு ர-குவாவாஷி ர-மிவஉ வவழ-லம ஊா தய தீஷெ। நஷுவெதநம கூ8-ல் க்ஷணயுஂவி கூாஷூாஜா ஊாவி ஸஷஸாயநஂ ஹவிதஉ 8ஷ-லதி।’]
(ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் மஹா உதாரகுணங்களை யுடையவனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் தானன்றோ யாகம் தானம் ஹோமம் உபாஸநம் முதலியவைகளால் ஆராதிக்கப்பட்டவனைக் கொண்டு ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்களான போகங்களனைத்தையும், தன் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யடைவதாகிய மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கவல்லவன்! அதிசீக்கிரம் நசிக்கக்கூடியதும் அசேதனமுமான கர்மமானது வெகுகாலத்துக்குப் பிறகு உண்டாவதான பலத்துக்கு எப்படி ஸாதனமாகக்கூடும்? என்று விவரித்தருளினர். இவ்வர்த்தத்தை ச்ருதியானது ‘ஸவா ஏஷ மஹானஜ ஆத்மாऽன்னாதோ வஸுதாந:’ அஜனான இந்த மஹாத்மாதான் போகங்களையும் ஐச்வர்யங்களையும் கொடுக்கின்றான்), ‘ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி’ (இவன்தான் மோக்ஷமாகிற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்) என்பது முதலிய வாக்யங்களினால் அறிவித்தது. இப்படியே பாப கர்மங்களினால் பகவந்நிக்ரஹ ரூபங்களான நரகாதிகளைச் சேதநர்களடைகிறார்கள் என்பதும் ச்ருதிஸித்தம். யஜ்ஞாதிகளாலாராதிக்கப் படுகின்ற அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகள் பலம் கொடுப்பதும், பகவான் அவர்களுக்குக் அந்தர்யாமியாயிருந்து கொடுப்பதென்பதும் உபநிஷதாதிகளில் சொல்லப் பட்டது. லோகத்தில், ராஜாக்கள் நேராகவும் ஸேவகர் முதலியவர்கள் மூலமாயும் த்ரவ்யாதிகளினால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்த் தங்களிடம் யாசிப்பவர்களுக்கு அவர்களபேக்ஷிப்பவைகளைத் தருவதை இதற்கு உதாஹரணமாக உடையவர் காட்டியருளினர்.

ஆகையால் ஜீவர்களுடைய கர்மங்களுக்கநுகுணமாக பகவானுக்குண்டாகும் அநுக்ரஹாதி ஸங்கல்பம் அத்ருஷ்டமென்றால் அது சட்டர்ஜி முதலிய வைசேஷிகர்களும் ஒப்புக்கொண்ட வேத சாஸ்த்ரத்துக்கும் யுக்திக்கும் ஒத்திருக்கும்.

*　　*　　*　　*　　*　　*

ஆனாலிவர்கள் வேதத்தை வெகு மேதாவிகளான, ப்ரும்மாதி தேவர்களும் ரிஷிகளும் தம் புத்தியினால் தேர்ந்தெடுத்த அநுமானங்களென்றார்களே யொழிய, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமகாருணிகனாயிருக்கும் பகவான் சேதனர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டுக் கொடுத்ததென்பதை இசையவில்லை, ஆனதுபற்றிக் கீழ்ச்சொல்லிய ஆங்கில வித்வான் ப்ரசனத்துக்குச்

சட்டர்ஜி சொன்னது ஸரியான ஸமாதானமாகாது. ஸமாதானமாக வேண்டுமானால், இவர் அத்ருஷ்டமென்பதை விட்டுவிட்டுத் தற்காலத்தியத் தத்வவாதிகளைப்போல், தர்மாதர்மமென்பது அவரவர்கள் வாழும் ஜநஸமூஹத்தாரின் விவேகத்தை யனுஸரித்திருக்கு மென்றுவது ஒப்பவேண்டும்.

ஹிந்துக்களின் ஸித்தாந்தத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் முக்யமான நோக்கம் தன்தன்னுடைய முன்னேற்றமேயன்றிப் பிறர் என்பதும் ஜனஸமூஹ மென்பதும் தர்மாதர்ம நியாயமத்துக்கு விஷயமல்லவென்பது அஸங்கதம். இப்படிப்பட்ட விபரீத யுக்திகளைக்கொண்டு, நம்மதாநுவர்த்திகள் எப்போதும் ஸ்வகார்யபரர்களென்றும், பரோபகாரம் பரர்களுக்காக த்யாகம் செய்வதென்பவற்றை யறியாதவர்களென்றும் இம்மாதிரியாகப் புதுக் கல்வி கற்றவர்கள் பித்ரூமவைகளைத்தீபிகையிற் பலமுறை கண்டித்திருப்பதை நேயர்களறிவார்கள். வேதாந்தியான வைஷ்ணவர்கள், சராசரங்களடங்கலும் தானும் பகவானுச் சரீபூதர்களென்றறிபவனாதலால் இவனுக்குப் பிறரோடு வாழ்வல்லது தனித்தொரு வாழ்வென்பதில்லை. பரஹிதமொழிய ஆத்மஹித மென்பதொன்றில்லை; இவனைப்பற்றி பகவத்விஷயத்தில் ஆநுகூல்ய மென்பது ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் ஆநுகூல்ய புத்தியென்றறுதியிடப்பட்டது. இவன் தர்மாசரணம் பண்ணுவது தனக்கோர் ப்ரயோஜநத்தை முக்கியமாக உத்தேசித்துச் செய்வதன்று; ஆனால் அது பகவானுக்குச் சேஷபூதனாயிருப்பதினால், அதடியாகத்தான் ஸவாபாவிகமாகச் செய்யும் அவன் கைங்கர்யம். அதன் ப்ரவாஹமாகப்பெருகி பாகவத கைங்கர்யம் முதலிய ஸர்வாநுகூல்ய புத்தியும் அநுஷ்டானமும் வளர்கிறது. இப்படிச் செய்வது ஈச்வரனால் நியமிக்கப்பட்ட இவன் ஸ்வபாவத்துக் கொத்திருப்பதினால், இது இவனுக்கும் ஸுகரூபமாயும் ச்ரேயஸ் ஸாதநமாயுமாயிற்று. சட்டர்ஜியவர்கள் சொல்லுகிறபடி நம்மதத்தில் ஸமூஹவாழ்வு தன் நன்மைக்காக ஆதரிக்கப்படுவதன்று.

மோக்ஷதசையானது ஆத்ம ஸமூஹங்களை விட்டொழிந்து ஸுகதுக்கங்களும் தர்மாதர்மங்களும் கழிந்து தான்தனியே நிற்கும் நிலையென்பதும் அஸமஞ்சஸம். இத்தசையைக் கல்லின் நிலைக்குச் சமானமென்பார்! இத்தகைய மோக்ஷத்தில் யாருக்குத்தான் ஆசையுண்டாகும்? கர்மங்களில் ஸம்பந்தப்படுவது துக்கமென்றால் இந்தத்தசையில் என்ன ஸுகமிருக்கிறது? துக்கமில்லையென்பதும் நிச்சயம்தானா? ஸத்ய ஸங்கல்பனான பகவானையிசைய மனம் வராததினால் இத்தகைய ஆபாஸயுக்திகளைக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. வேதாந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் மோக்ஷம் எல்லையில்லாத ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும். இவ்வாநந்தத்தை, லோபியைப்போல் தான் ஒருவன் மாத்திரமே புஜியாமல், உபய விபூதிகளோடும் கூடின ச்ரியப்பதியோடு ஒருவயதுத் தோழன்மார்களோடு அனுபவிப்பதுபோல், அனுபவிப்பதென்றும் ச்ருதி சொல்லிற்று. கேவலம் ஸ்வார்த்தபரதை யென்பது விவேகிக்கு எந்த அவஸ்தையிலுமில்லை.

ஸர்வநியந்தாவான ஈச்வரனை யொப்பாமலும், அல்லது பாஸ்சாத்ய மாதிரித் தான் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸமூஹத்தின் ஸம்ஸர்க்கத்தாலுண்டாகும் உணர்வென்பதை இசையாமலும், தர்மாதர்மங்களுக்கு ஓர் வரையறையுண்டாகாதென்பது கீழ் நிரூபித்தவைகளிலிருந்து நன்குவிளங்கும். ஆகையால் கேவலம் அநுமானரூபமான வேதத்தால் தர்மாதர்ம விவேகந்துக்கோர் நியாமகமான அளவை (Moral Standard) ஏற்படுத்துவது அஸம்பாவிதம். 'யதோऽப்யுதய நிஃஶ்ரேயஸ ஸித்தி: ஸ தர்ம:' (எதனால் போகாதிகளும் மோக்ஷமும் ஸித்திக்கிறதோ அது தர்மம்) என்று முக்காலத்திலும் ஸ்திரமா யிருக்கக்கூடிய தர்மத்தை அதனால் அறியவும் முடியாது. யுக்திக்கும் அநுமானத்துக்கும் ஓர் வரம்பில்லை யாதலால் இவ்வேதத்தை வேறு யுக்திகளாலும் அநுமானங்களாலும் நிராகரிப்பவர்கள் எப்போதும் உண்டாவார்கள். இக்காலத்திய ப்ரும்ம ஸமாஜத்தினர் முதலியவர்கள் வைசேஷிகர்களைப் போலவே வேதத்தைப் பௌருஷேய மென்றும், புத்திமான்களுடைய அநுமானங்கள் என்றும் மாத்திரம் கொண்டு, உபநிஷத்துக்களைச் சின்னபின்னமாக்கித் தங்களிஷ்டப்படி யெல்லாம் அர்த்தம் பண்ணுவதை விவேகிகளறிவார்கள். வேதாந்தார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் ஸ்ம்ருதி புராணாதிகளின் கதியைக்கேட்க வேண்டியதேயில்லை! இதனாலேயே 'தத்வசநாதாம்நாயஸ்ய ப்ராமாண்யம்' (தர்மாதர்மாதிகளைச் சொல்வதினால் வேதம் ப்ரமாணமாயிற்று) என்றுசட்டர்ஜியைப் போன்றவர்கள் சொல்லமுடியாதென்பதும் தெளிவாகிறது. இவர்கள் மதத்தின்படி ஒருகாலத்தில் தர்மமென்று நினைக்கப்படுவது பின்னொருகாலத்தில் அதர்ம மாகலாமே? இவர்கள் 'அதாதோ தர்மம் வ்யாக்யாஸ்யாம:' என்று வேதாந்த தர்மத்தை வ்யாக்யானம் பண்ண ஸங்கல்பித்தார்களேயன்றி உண்மையில் ஆகமத்தை யநுமான மென்று, அழியாத மறையையழிக்க நினைத்தார்கள்; போகமற்ற புலம்போல் கிடக்கை தானே புண்ணியர்க்கு வீடென்று புணர்த்தார்கள்; மாகமொத்த மணிவண்ணன் படியை மாற்றி மற்றவனுக்கொருபடியை வகுத்தார்கள்; என்பதை ஸ்ரீதேசிகன் பரமபத பங்கத்திற் பரக்க நிரூபித்தருளினார். அவ்விடத்திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வைசேஷிக மத நிரஸநாதிகரணத்திலும் இவ்விஷயத்தில் அபேக்ஷிதங்களான விரிவுகளைக் கண்டுகொள்வது.

இவற்றையும் இவைபோன்ற மற்ற சங்கைகளையும் பரிஹரித்துக் கொண்டு, வேதாந்தமானது, ப்ரும்மம், ஆத்மஸ்வரூபம், அத்ருஷ்டம், மோக்ஷம், நரகம் முதலியவை ப்ரத்யக்ஷத்துக்கும் அநுமானத்துக்கும் கோசரமல்லாதவைபற்றி, அவைகளைக்குறித்து வேதமே ப்ரமாணமென்றும், அவ்வேதந்தான் ச்ரியப்பதியான ஸர்வேச்வரனால் ப்ரபஞ்ச ஹிதத்தின் பொருட்டு ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதென்றும், அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஈச்வராஜ்ஞைகள் தான் ஸாதநங்களான தர்மாதர்மங்களுக்கு நியாமகங்களென்றும் முற்பட உபதேசித்ததென்பதை ஆஸ்திகர்கள் கைப்பற்றக் கடவர்கள்.

[illegible]

(முன் தொடர்ச்சி.)

[illegible]

ஸீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீநைனாராசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீரஹஸ்த்ரய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.]

(முன் தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதனின்றும் அசேதனம் எப்பொழுதும் ஶரீரமாகவே இருக்கும்; ஈஶ்வரன் எப்பொழுதும் ஶரீரியா(ஆத்மாவா)கவே இருப்பான்; சேதனன் இவ்விரண்டு விதமாகவுமிருப்பான், என்பதும் அறியத்தக்கது. தான் பகவானுக்குச் ஶேஷபூதன் என்பது ஸித்தித்தவாறே தனக்குச் சேர்ந்தவையெல்லாம் அவனுக்குச் ஶேஷபூதங்கள் என்பதும் 'கைமுதிக' ந்யாயத்தினால் விளங்குகின்றது. எனவே இதை மேலும் விரித்தெழுதவில்லை.

முன்பு நான்காவது வேற்றுமையினால் பிரிவைக்கழித்ததினால் நிலைத்த ஶேஷத்வத்தை, உகாரத்துக்கு அவதாரணமே பொருளாவதினால், அது மற்றொன்றோடு சேர்த்தியைக்கழித்து அகாரவாச்யனோடு சேர்க்கிறது. இந்த உகாரத்துக்கு அவதாரணம் பொருள் என்பது ருதிப்ரயோகத்தினாலே அறியப்படுகிறது. 'அதுவே அக்நி, அதுவே வாயு, அதுதானே சந்த்ரன்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யங்களில் 'ஏவ' காரத்தின் ஸ்தாநத்தில் உகாரம் ப்ரயோ

[illegible]

கிக்கப்பட்டிருப்பதினால் இது விளங்குகிறது. இதனால் மற்றத் தெய்வங்களை விட்டுவிட வேண்டியதென்பதும் ஸித்தமாகிறது. மற்றத்தெய்வம் விட வேண்டுமென்பதும் அவைகளை ஆச்ரயித்தவர்கள் வரையிலுமாகக் கழித்தபடியாயிற்று. ஏனெனில் அவைகளை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு பகவானைப் பற்றி அத்தேவதைகள் ஸமரென்றும் மேற்பட்டவரென்றும் ஸந்தேஹங்களதிகமாயிருப்பதினால் இவர்கள் மிகவும் பரிஹரிக்கத்தக்கவர்கள். எப்படி பகவச்சேஷத்வம் பாகவதஶேஷத்வம் வரையில், என்று மேலே நிரூபிக்கப்படப்போகிறதோ அப்படியே தேவதாந்தரங்களை விடுவதிலும் அவைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் வரையில் என்பதும் ஏற்படுகிறது. இங்கு, 'எவர்கள் வேறு தெய்வத்தினத்தில் பக்தி செய்யாதவர்களாயும், என் பக்தர்களிடத்தில் ப்ரீதியுடையவர்களாயும் என்னைச் ஶரணமாக வடைந்தவர்களோ அவர்கள் தான் என் பக்தர்கள், எனப்பட்டார்கள்', 'ப்ரும்மாவையும், நீலகண்டனையும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களையும் ஞானிகள் ஆச்ரயிக்கமாட்டார்கள். அத்தெய்வங்கள் கொடுக்கக்கூடிய பலன்கள் மிகவும் அற்பங்களாகையினால்', 'அந்யதேவதா பக்தியையுத்திலும்கூட அநுஷ்டிக்கக் கடவனல்லன். அவைஷ்ணவர்களை நமஸ்கரிப்பதினாலும் தேசவனை அவமதிப்பதாலும், வைஷ்ணவரை நிந்திப்பதாலும் அதோகதியுடையான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை' என்றர்த்தமுள்ள வசநங்கள் நினைக்கத்தக்கவை. நித்ய நைமித்திகங்களான கர்மானுஷ்டானங்களில் தேவதாந்தர ஸம்பந்த ப்ரஸங்கமில்லை. அவ்விடங்களில், உபநிஷத்தில் பேசப்பட்ட ப்ரதர்த்தன வித்யையின் ந்யாயத்தை, அநுஸரித்து, அக்நி இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் சட்டைகள் போலிருந்து, அவர்களுக்கந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவானே ஸர்வ கர்மங்களிலும் ஆராதிக்கப்படுகிறானாகையால், விரோதமில்லை. இந்த ந்யாயமும் அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்று ஶாஸ்த்

[illegible]

ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைப்பற்றி மட்டும் ஏற்பட்டதாகையால், வேறு விஷயங்களில் இதை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. அப்படியில்லாவிடில் 'வேடர்கள் ப்ரும்மம்' என்றிவை முதலிய வசநங்களினால் எல்லாரையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டிவரும்

இப்படிப்பொதுவாய் நிரூபிக்கப்பட்ட ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயமான ஜீவஸ்வரூபம் மகாரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறது. இந்த மகாரமானது 'மந - ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது, மநு - அறிதலைச் சொல்லுகிறது' என்னும் தாதுக்களிலாவது, 'ஸ்ஸ' என்னும் ஶப்தத்திலாவது அல்லது '[illegible] - அளவைச் சொல்லுகிறது [illegible] - பரிமாணத்தைச் சொல்லுகிறது' என்னும் தாதுக்களிலாவது வேத இலக்கண விதிபடிக்கெட்டது போக மிகுந்திருக்கும் எழுத்தாய் இது ஜ்ஞானஸ்வரூபனையும், ஜ்ஞானகுணத்தை யுடையவனையும், தன்னைத்தானே யறிபவனையும், அணுபரிமாணனையும், இக்காரணங்களினால் தேஹம் முதலானவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிய ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இதற்கு வ்யுத்பத்தி (தாதுவிலிருந்து அர்த்தம் ஏற்படும் ப்ரகாரம்) என்னவென்றால்:—'[illegible]' என்பது அறிவைச்சொல்லுகிறது' என்கிற இந்தத் தாதுவின்மேல் 'உண் முதலிய விகுதிகள் பெரும்பாலும் வரும்', 'வேறு தாதுக்களிலும் அது காணப்படுகிறது' என்னும் இலக்கண விதிகளின்படி ஊ என்னும் விகுதியில் டு என்பதைக்கழித்தால்

[illegible]

ம, அ, என்று மிகுந்திருக்கிறது. 'வேதத்தில் விகுதிகள் அநேகமாய் லோபித்துவிடும்' என்கிற விதிப்படி அவும் கழிந்து விட்டால் ம என்பது நிற்கிறது. இது '[illegible]' என்னும் விகுதியை ஈற்றிலுடைய தாகையினால் இதற்கு '[illegible]' என்று பெயர் ஏற்படுகிறது. அதற்குமேல் முதல் வேற்றுமை உருபைச்சேர்த்து அதுவும் விதிப்படி கழிந்தால் ம என்றே நிற்கிறது. இப்படியே 'மநு - என்பது அறிவதைச் சொல்லும்' என்பது முதலியவைகளிலும் கண்டு கொள்வது. ஸ்ரீயாமுனாசார்யரும் 'ஆத்மாவானவன் தேஹம், இந்திரியம், மனஸ், ப்ராணவாயு, புத்தி, இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; தனக்குத்தானே தோற்றுமவன்; நித்யன்; ப்ரதிவஸ்துக்களிலும் ப்ரவேஶிக்கவல்லவன்; ஒவ்வொரு ஶரீரத்திலும் இருக்கும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறானவன்; ஸ்வபாவத்தில் ஸுகியாகவிருப்பவன்' என்றருளிச்செய்தார். '[illegible]' என்றால் 'ஸ்வயம் ப்ரகாஶன் (தனக்குத்தானே தோன்றுமவன்)' என்றர்த்தம். இங்கு இவ்வித பாகத்தையறிய வேண்டும். ஆத்மா தன்னாலும் மற்றொன்றான தர்மபூத ஜ்ஞானத்தினாலும் தனக்குத்தான் தோன்றுகிறான். பிறர்க்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்தாலேயே ப்ரகாஶிக்கிறான். தர்மபூதஜ்ஞானம் வேறு வஸ்துவைக்காட்டிக் கொடுக்கக்கூடியதாகையாலும்-நித்ய விபூதிக்கு இந்த ஸ்வபாவ மில்லாமையினாலும், அவைகளுக்குள் பரஸ்பரம் வ்யத்தியாஸம் உண்டு. நித்ய விபூதிக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வம் உண்டென்பதற்கு 'தானிருப்பதினாலேயே ப்ரகாஶிக்கக்கூடிய ஶுத்தஸத்வம் மற்ற (ரஜஸ்தமோ) குணங்களோடு கூடிய ஸத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது' என்றர்த்தமுள்ள வெகுப்ரமாணங்கள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. '[illegible]' என்றதினால் ஸர்வ அசேதனங்களிலுள்ளும் ப்ரவே

[illegible]

[illegible]

சிக்கக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கு 'விபு' என்றர்த்தமல்ல. 'இந்த ஆத்மா அணுவாயிருப்பவன், மனதினால் அறியத்தக்கவன்', 'அரத்தின் நுனியைப்போல், ஸூக்ஷ்மமானவன் தாழ்ந்தவனாகக் காணப்பட்டான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிகள் இருப்பதினால்.

பகவச் சாஸ்த்ரத்தில் ககாரம் முதல் மகாரம் வரையிலுள்ள இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களும் அடைவே இருபத்தைந்து தத்வங்களையும் சொல்லுகின்றன என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், 'ஜீவாத்மாவைச்சொல்லும் மகாரத்தை சரீரத்தில் வ்யாபக ந்யாஸம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டதினாலும், மகாரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது என்பது ஸித்தம். இதனால் தேஹம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாகையினால் அப்படிப்பட்ட தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்விடத்தில் 'மகாரம் ஜீவனைக்குறிக்கும் சொல்' என்றர்த்தமுள்ள வேறு வசனங்களையும் ஸ்வயமாக அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். 'ப்ரணவத்தை உச்சரித்து ஆத்மாவை சேர்ப்பிக்கக்கடவன்' என்னுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவை என்னும் பதம் பரிசேஷ (மிகுந்து நிற்கும்) க்ரமத்தினால் மிகுந்திருக்கும் மகாரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது என்பதற்கு ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது:—ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனும் ஜ்ஞாநகுணத்தை யுடையவனும், தனக்குத்தான் தோன்றுமவனும், அணுவாய், அதனாலேயே தேஹம் இந்த்ரியம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான நான் ஸர்வ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

காரணபூதனும் ஸர்வ ரக்ஷகனும் ஸர்வ சேஷியாயிருக்கும் ஶ்ரிய:பதிக்கே இயற்கையிலேயே சேஷபூதன்' என்று ஒருயோஜனை. இதில் 'நான்' என்றது ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் (ஆத்மாக்களை யெல்லாம் குறிக்கிறது). 'ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈச்வரனான ஹரியானவர் அகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறார்; அந்த விஷ்ணுவினால் உத்தாரணம் செய்யப்பட்ட லக்ஷ்மியானவள் உகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள்; அவர்களுக்கு தாஸனான ஜீவனென்றால் மகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான்; இதுதான் ப்ரணவத்தின் பொருள்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதியினால் சொல்லப்பட்ட மற்றொரு யோஜனையில் அவதாரணப்பொருள் அர்த்தத்தால் ஏற்படுகிறது—என்று.

இப்படி அர்த்தம் சொல்லப்பட்ட ப்ரணவத்தின் அக்ஷரார்த்தங்களையும் வாக்யார்த்தங்களையும், 'ஈசாநாய' என்று துடங்கிச் சொல்லுகிற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஶ்லோகத்திலும் அவ்வோ ஸ்தலங்களில் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இங்கு அர்த்தபஞ்சகமும் தத்வத்ரயமும் கூட அந்தந்த ஸ்தானங்களில் சப்தத்தினாலும் அர்த்தத்தினாலும் புத்திமான்களினால் அறியத்தக்கது.

இப்படிப் பிறர்க்குச் சேஷமென்பது கழிந்தவாறே அதை ப்ரதிபாதிக்கிற நடுவெழுத்தாகிய உகாரத்தின் அர்த்தத்தை விவரித்துக்கொண்டு, தான் தனக்குச் சேஷமாயிருப்பதையும் கழித்து அவ்வழிபாலே நம: என்பது ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறது. அதெங்ஙனே யென்றால்:—மகாரத்தின் ஆறாவது வேற்றுமை ம: என்றாயிற்று. ந என்பது ஒழித்தலைச் சொல்லி

பவதி । 'ஜ்ஞாதாவிஹாயம் நசேச' இதிவத் । ததாத்வயம் ஸ்வஸ்ய ஸ்வஶேஷத்வப்ரஸக்தி: । உச்யதே । யதா ஸர்வேஷாம் அதிஶயாதாயக: ஶேஷ: பரஶ்ச ஶேஷீதி வ்யவஹ்ரியதே, ஏவம் ஸ்வாத்மநோऽலங்காரணே ஸ்வக்ருதாதிஶய ஸமாஶ்ரயதயா ஶேஷீ । ஸ்வாதிஶய க்ருத்யதயா ஶேஷஶ்சேதி வ்யவஹர்தும் உபாயிகேன ஶக்யதே । ஈத்ருஶீ வ்யாஸங்காரம் நிவாரயிதும் ஸ்வஶேஷத்வ நிவ்ருத்தி: ப்ரதிபாத்யதே । அத ஏவ ஸ்துதம் பவதி । ஸ்வஸ்ய ஸ்வாதார்யாதிஶயபோக்த்ருத்வே ராஜதாராத்யலங்காரவத் பரஶேஷதயைவ க்ரியத இதி । ஆஹ ச — 'ஸ்வபோகம் ஸர்வம் ஸ்வாமி போகம் பதிமோத ஶேஷம்' இதி ।

அதவா த்ருதீயாக்ஷர ஏவ அந்யஶேஷத்வஸ்ய நிவ்ருத்தத்வாத் ஸ்வஸ்யாப்யந்யத்வேந ஸ்வஸ்ய ஶேஷத்வ ஶங்கா ப்ரஸக்த்யைவ ப்ரதிஷித்தேதி வக்தா ஸாயுஜ்யாதிஸாமாந்யேந 'நமம கிஞ்சித்' இதி ஸ்வஸம்பந்தி தேஹேந்த்ரிய

கிறது. ப்ரணவத்தின் மூன்றாவது எழுத்தும் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறது. ஆகவே மம: ந என்றன்வயமாகிறது. இதனால் 'நானும் எனக்குரியேனல்லேன்' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 'இந்த ஆத்மாவும் என்னுடையதல்ல' வென்றல்லவோ பெரியோர்கள் உரைக்கிறார்கள்? ஆமாம், தான் தனக்குச் சேஷம் என்பதற்கு ப்ரஸக்தி யெங்ஙனே என்றால்? ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். வேறொருவருக்கு ஒரு அதிஶயத்தைச் (சிறப்பை) செய்பவன் சேஷன், அந்தப்பரன் சேஷியாகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறான். என்று அப்படியே ஒருவன் தன்னை யலங்கரித்துக்கொண்டால், தான் செய்துகொண்ட அலங்காரத்தின் ப்ரயோஜனத்துக்குத் தான் ஆதாரமாய் (இருப்பிடமாய்) இருப்பதினால் சேஷியாகிறான்; தன் அலங்காரத்தைத் தானே செய்வதால் சேஷனுமாகிறான்; இப்படிக் காரணபேதத்தால் அவனை இருவிதமாகவும் சொல்ல ஸாத்யப்படுகின்றது. இவ்விதமான ஶங்கையையும் கூடப்போக்கவே தன்னைக்குறித்துத் தனக்குச் சேஷத்வமில்லையென்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இதனால் சொல்லப்பட்டதென்னவென்றால்:—தனக்குத்தான் செய்துகொள்ளும் சிறப்பும் (அதிஶயாதானமும்) கூட ராஜமஹிஷிகள் தங்களையலங்கரித்துக் கொள்ளுவதைப்போல ஈச்வரனுக்குச் சேஷமாகவே செய்துகொள்ளப்படுகிறது—என்று. 'தன் போகங்களெல்லாவற்றையும் தன் ஸ்வாமியின் போகத்துக்குச் சேஷமாயனுபவிக்கிறான்' என்றல்லவோ (ஸ்ரீதேசிகன்) அருளிச்செய்தார்!

அல்லது, ப்ரணவத்தின் நடுவெழுத்தாலேயே அந்யருக்குச்சேஷமென்பது கழிந்தமையால், பரமாத்மாவைவிட அந்யனாகையினால் தான்தனக்குச் சேஷமென்பதும் தானே ஒழிந்துவிட்டபடியால், இங்கு 'ஒன்றும்' (கிஞ்சித்)

ஸ்யாதபேக்ஷயா ஸ்வஸ்ய நிரபாதிக ஶேஷித்வத்வ நிஷித்யதே । யதா ஸர்வேஷாமபி பதார்தாநாம் பகவச்சேஷத்வம் ப்ரணவேநைவ ஸித்தமிதி புத்ராதீநாமபி ஸாபேக்ஷா ஸ்வாபாவிக ஶேஷத்வம் ப்ராகேவாபாஸ்தம் இதி ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகமத்ர நிஷித்யதே । நம இதி மகாரஸ்ய நிரபேக்ஷ கர்த்ருத்வாதிகமிதி । ஏவம்ச ஸதி ப்ரணவே ஶேஷத்வ ப்ரதிபத்தி:, நமஸி பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்திரிதி விபாக: ।

அயம் அத்ர விஶேஷோ போத்ய: । காரணத்வம் தத்த்வத்ரய ஸாதாரணம் । கர்த்ருத்வம் ஜீவேஶ்வர ஸாதாரணம் । ஸ்வாதீந கர்த்ருத்வம் ஈஶ்வரஸ்ய அஸாதாரணம் । பராதீந கர்த்ருத்வம் ஜீவஸ்ய அஸாதாரணம் । வ்யாபாராஶ்ரயத்வ மாத்ரேண கர்த்ருத்வம் அசேதநே வ்யபதிஶ்யதே ரதோ கச்சதீதி । ஏவஞ்ச கர்த்ருத்வம் ப்ரேரகத்வம் அநுமந்த்ருத்வம் உதாஸீநத்வம் ஸாக்ஷித்வம் ஸஹகாரித்வம் பலித்வம் பலப்ரதத்வம் இத்யேதே அர்தா: ஸமஸ்தா: ப்ரதிபந்நா பவந்தி । தத்ர ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஷு ஸர்வேஷ்வபி கார்யேஷு ஈஶ்வர நிரபேக்ஷ ஸ்வப்ரயத்நஸாத்ய கர்த்ருத்வம் । கர்த்ருத்வமேவ ஜீவ ப்ரவர்த்தகத்வாத்

என்னும் பதத்தைச் சேர்த்து 'எனக்கு ஒன்றுமில்லை' என்று தனக்குச் சேர்ந்ததான தேஹேந்திரியங்கள் புத்ராதிகள் இவற்றைப்பற்றியும் தனக்கு ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வம் கழிக்கப்படுகிறது. அன்றியும், எல்லாப்பதார்த்தங்களும் பகவானுக்குச் சேஷபூதங்கள் என்பது ப்ரணவத்தினாலேயே தானே ஸித்தித்துவிட்டபடியால் தன்னைப்பற்றிய மட்டில் புத்ராதிகளினுடையவும் இயற்கையான சேஷத்வமும் ஏற்கனவே கழிக்கப்பட்டது; எனவே இங்கு தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியாதிகள் விலக்கப்படுகின்றன; 'எனக்கு எதிலும் ஸ்வதந்த்ரமான கர்த்ருத்வமில்லை' என்று பொருள். இந்த யோஜனையில், ப்ரணவத்தில் சேஷத்வத்தையும் இங்கு பாரதந்த்ரியத்தையும் அறியவேண்டும் என்று விபாகம் கண்டு கொள்வது.

இதில் ஒரு விசேஷம் கவனிக்கத்தக்கது. மூன்று தத்துவங்களுக்கும் காரணத்வம் பொதுவானது. ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் கர்த்ருத்வம் பொது. ஆனால் ஸ்வாதீன கர்த்ருத்வம் ஈஸ்வரன் ஒருவனுக்கே உரியது, பராதீன கர்த்ருத்வம் ஜீவனுக்கே உரியது. ஓர் வ்யாபாரத்துக்காஸ்ரயமாயிருத்தல் என்றமட்டில் கர்த்ருத்வம் அசேதனங்களைக்குறித்தும், 'ரதம் செல்லுகின்றது' என்றுமாதிரி உபசாரமாகச்சொல்லப்படும். ஆகவே, கர்த்ருத்வம், ப்ரேரித்தல், அநுமதி செய்தல், உதாஸீனனாயிருத்தல், ஸாக்ஷியாயிருத்தல், துணையாயிருத்தல், பலத்தையுடைதல், பலங்கொடுத்தல், என்னும் அர்த்தங்கள் பகவான் திறத்தில் ஏற்படுகின்றன. இவற்றில் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களிலெல்லாம்

[illegible]

அறிவு, செய்யவேண்டுமென்னும் ஸங்கல்பம், அதற்குரிய ப்ரயத்னம், என்பவைகளினால் கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகின்றது. கர்த்தாக்களாகிய ஜீவர்களை ப்ரவர்த்தனம், செய்வதால் ப்ரேரிப்பித்தல் காட்டப்பட்டது. அப்படி ப்ரவர்த்தித்த ஜீவர்களை அவரவர் கர்மங்களுக்கிணங்க மேன்மேலும் நடப்பிப்பதால் அநுமதி செய்தல் ஆயிற்று. பயிர் நிலங்களில் அந்தந்த விதைக்கனுகுணமாக முளைகிளம்பினாலும் பாயும் நீர் ஒரே மாதிரியாகப் பொதுவான காரணமாகவிருந்தபோதிலும் அம்முளைகளின் பேதங்களுக்கு அஜ்ஜலம் ஒரு விசேஷ காரணமன்றியே யிருப்பதுபோல், ஜீவர்கள் செய்யும் ப்ரவ்ருத்திகளுக்கநுகுணமாக அவர்களுக்குண்டாகும் ஸுகதுக்காதிகளுக்கு பகவான் விசேஷகாரணமாகாமையினால், உதாஸீனன் என்கிறது. எல்லாவற்றையும் அவன் நேரில் பார்ப்பதனால் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறான். சேதநா சேதனங்களடங்கிய எல்லாத்துணைக் கருவிகளுடனும் கூடவிருந்து ஸர்வகார்யங்களையும் செய்விப்பதால் ஒத்தாசைக் காரணமாயிருக்கிறான். ஸேவகன் முதலியவர்களைக் காப்பாற்றுவதின் ப்ரயோஜனம் முடிவில் எஜமானனுக்கே ஆவதுபோல், ஸர்வகார்யங்களுடைய பலன்களும் முடிவில் ஸர்வசேஷியான பகவானையே யடைவதால், அவன் பலி (பலத்தையடைபவன்) ஆகிறான். 'பலம் ஸர்வேச்வரனிடத்திலிருந்து உண்டாகின்றது. இதுதான் பொருத்தமுடைய அர்த்தமாயிருப்பதால்' என்றதை யநுஸரித்து கர்மங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதிக்கப்பட்ட பகவான் ஒருவனே எல்லாப்பலத்துக்கும் காரணமாகையால், அவனே பலத்தைக்கொடுப்பவன் என்பது ஸித்தித்தது. இப்படி ஆகாரபேதங்களினால் இக்குணங்களெல்லாம் பகவான் ஒருவனிடமே சேர்ந்திருப்பது பொருந்தியும் நிர்தோஷமாயுமிருக்கின்றது. இப்படியறிவதினாலேயே, ஈச்வரன் எப்பொழுதும் ஸர்வவ்ருத்திகளோடும்

[illegible]

கூடியிருக்கச்செய்தே, அவனுடைய உபேக்ஷகத்வம், அநுமதிக்கும் தன்மை, முதலிய குணங்களைச் சொல்லும் அவ்வோ ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களில் காணப்படும் வசனங்களுக்கு அர்த்தங்கள் விருத்தங்களில்லாமலிருந்தும் மேல் பார்வைக்குப் பரஸ்பரம் விருத்தங்கள்போல் தோன்றுமவையெல்லாம், உண்மையில் விருத்தங்களல்லவென்று புத்திமான்கள் தெளியவேண்டுமாதலால், நாம் இதை இங்கு நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

ஆமாம், சேஷத்வத்தைவிடப் பாரதந்திரியத்தில் என்ன அதிக விசேஷம் என்றால்? இங்ஙனேயாகுக. ஸ்வாமியிஷ்டப்படி விநியோகிக்கத்தகுதியை யுடைமை சேஷத்வமெனப்படும்; அப்படி விநியோகிக்கப்படுதல் பாரதந்த்ரியம்; என்று விசேஷம். 'இச்சைப்படி உபயோகத்துக்கர்ஹமாயிருத்தல் சேஷசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது; ஈச்வரனால் ஜகத்து முழுவதும் தன்னிச்சைப்படி விநியோகிக்கப் படுகின்றதல்லவா!' என்று அருளிச்செய்தார்களிறே. இப்படி சேஷத்வத்துக்கும் தாஸத்வத்துக்குமுள்ள ஸ்வல்பபேதம் அறியத்தக்கது. பிறர்க்கோர் சிறப்பைச்செய்யும் இச்சையினாலேயே அங்கீகரிக்கக்கூடியதாயிருக்கையை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கை சேஷத்வம். இந்த சேஷத்வம் தானறிந்து கொள்ளும்படியாகும்போது, அதுவே தாஸத்வமெனப்படும். ஆனதுபற்றி சேஷத்வமென்பது சேதனர்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். தாஸத்வமென்பது சேதனங்களுக்கு மாத்திரம் உரியது. இதை அதிகமாய் விஸ்தரிக்க வேண்டியதில்லை.

[illegible]

பாரதந்திரியத்தை இப்படித் தெரிந்துகொண்டால், தான் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரன் என்று ஸ்வரூப பரீக்ஷை பெற்ற சேஷபூதனான சேதனன் தன்னாதிகாரத்துக்கனுகுணமாக பகவானால் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட ஏதாவது ஒரு உபாயத்தினால் அவனை வசீகரிக்கப்புகுதல் உசிதமாகின்றது. எனவே பாரதந்த்ரயத்தைக் காரணமாக உடையதாய் பகவானைக்குறித்துச் செய்ய வேண்டிய ஸமாஸ்ரயணத்தையும் இங்கு அர்த்தத்தால் ஸித்திக்கின்றது. அவ்வர்த்தத்தினின்றே பாகவதசேஷத்வமும் ஸித்திக்கிறது. ராஜாக்கள் தங்கள் இச்சையினாலேயே தங்களுக்குச் சேஷபூதங்களான எல்லாவற்றையும் தங்களுக்கு ப்ரீதிபாத்ரர்களான புத்ராதிகளுக்கு விநியோகிக்கிறமாதிரியே, சேஷத்வ பாரதந்திரியங்களினால் பகவானே தனதிஷ்டப்படி விநியோகிக்கும்படியான நிலைமையில் சேதனனிருப்பதால் இவனுக்குப் பாகவத சேஷத்வமும் ஏற்படுகிறது. தனக்குச் சேஷமாயிருப்பதைவிட பாகவதர்க்குச் சேஷமாயிருப்பது பகவானுக்கே ப்ரியமானது என்பது ப்ரஸித்தமிறே! இங்கு, 'எனக்கு என் பக்தர்களிடத்தில் பக்திசெய்கிறவரிடத்தில் ப்ரீதி மேன்மேலும் அதிகமாயிருக்கும், ஆதலால் என் பக்தர்களிடத்தில் பக்திசெய்கிறவர்களும் விசேஷமாய் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள்', 'எல்லாருடைய ஆராதநங்களிலும் விஷ்ணுவின் ஆராதனம் மேற்பட்டது. அதினும் அவன் தொண்டரின் ஆராதனம் மிகப்பெரியதென்னப்பட்டது' என்றர்த்தமுள்ள வசநங்களைப் படிக்கவேண்டும். இங்கு பேசப்பட்ட பாகவத ஸம்பந்தத்தினால் பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநரஸிகர்களான பரமைகாந்திகள் பாகவதர்கள் என்று சொல்லப்படுவதால் எல்லாம் அழகாய் அமைந்திருக்கின்றது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸத்ஸங்க வைபவம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

இப்படி ராமக்ருஷ்ணாதிகளாலே கொண்டாடப்பட்ட ஸத்துக்களின் ஸங்க வைபவத்தைக் கணிசித்து நம்மாழ்வார் '[illegible] [illegible] ॥' என்கிறபடி ஒரு புருஷார்த்தமும் ஸத்ஸங்கத்திற்கு (அதாவது சேஷ ஶேஷி பாவாதிரூபமான ஸத்ஸம்பந்தத்திற்கு) துல்ய மாகாதென்கிறார். — 'நெடு மாற்கடிமை' என்னும் திருவாய் மொழியில், த்ரைவர்க்கம் புருஷார்த்த மென்றிருப்பார், பகவர் [illegible] புருஷார்த்த மென்றிருப்பார், [illegible] ஆத்மானுபவம் என்றிருப்பது புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறே இருப்பது லோகத்தில். இந்தப் புருஷார்த்தங்கள் தனித்தனியும் சேர்ந்தும் ஸத்ஸங்கத்திற்கு நிகராகாதென்றும், நிகராகாதென்று சொல்வதும் வேடன் வேந்தனுக்கு ஸமானமாகான் என்பதுபோல் அஸங்கதமென்றும் சொல்லி இப்படிப்பட்ட ஸத்ஸங்கம் நமக்கும் நம் ஸம்பந்திகளுக்கும் இனி ஸர்வகாலமும் கிடைக்கவேணும் என்று சொல்லப்படுகிறது இத்திருவாய்மொழியில். 'பயிலும் சுடரொளி'யில் ஸத்துக்கள் சேஷிகள் என்றருளிச்செய்தார். இத்திருவாய் மொழியில் அவர்கள் போக்யர்கள் என்கிறார். ஸ்ரீ சத்ருக்னாழ்வானுக்கும் இவ்வாழ்வாருக்குமே இப்படிப் பாகவதர்கள் போக்யராவது. திருவாய்மொழி - எட்டாம்பத்து - முதல் திருவாய்மொழி.

'நெடுமாற் கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருதவஞ்சித்து
தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் தவிர்ந்த சதிர்நினைந்தால்
கொடுமாவினையேன் அவனடியாரடியே கூடும் இது வல்லால்
விடுமாறென்பதென்? அந்தோ! வியன் மூவுலகுபெறினுமே.'

நெடுமாற்கு - நெடுமாலுக்கு. 'மால்' என்று பெரியோனைச்சொல்லுகிறது, நெடுமையால் அதின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. இதனால் மிகப்பெரியோன் என்றபடி. தான் சேஷத்வத்தின் எல்லையில் நிற்பதற்காக அவனை சேஷித்வத்தின் எல்லை நிலமென்கிறார். அன்றிக்கே நெடுமால் - ஆஸ்ரிதர்களிடத்தில் மிக்க வ்யாமோஹமுள்ளவன். அடிமைசெய்வேன் போலவனைக்கருத - இங்கு 'போல்' என்றதால் ஹார்த்தமாக அவனைக் கருதாமை தோன்றுகிறது. தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் - ப்ராயஸ்சித்தாதிகளால் தடங்கலில்லாத தீக்கதிகள். தவிர்ந்த - நம் ப்ரயத்னமன்றிக்கே தானாகப்போன, முற்றும் தவிர்ந்த - ப்ராயஸ்சித்தத்தாலோ

அநுபவத்தாலோ தவிரும்போதல்லவோ ஏகதேசம் தவிர்ந்து ஏகதேசம் நிற்பது. 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிறவன் ஸங்கல்ப மடியாகத் தவிரும்போது ஏகதேசம் இல்லாதிறே. 'ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே' என்னக்கடவதிறே. (அநாதிகாலம் ஆச்ரயமாய் இருந்த நம்மை) வஞ்சித்து முற்றும் தவிர்ந்த - 'வஞ்சித்துத் தவிருகை' யாவது பகலெல்லாம் ஒக்கவர்த்திக்கக் கடவோமென்று சொல்லிவைத்து, ராத்திரியிலே ஒரு கலத்திலே உண்டுவைத்து, ஒக்கக்கிடந்து, விளக்கை எரியவைத்துப் போந்து, அறியாமே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே இருக்கை என்று திருவீதிப் பிள்ளை பணிக்கும். அன்றிக்கே அவனை 'வஞ்சித்துக்கருத' என்னவுமாம். சதிர்நினைந்தால் - அவனை வஞ்சித்துக்கருதின மாத்திரத்தில் ஸர்வபாபமும் கழிந்த சாதுர்யத்தைப் பராமர்சித்தால், கோடுமோவினையேன் - முதலிலேயே பாகவத ஸம்ச்லேஷரஸ மறியாமைக்கு ஹேதுவான மஹாபாபமுடைய யான். அவனடியார் - 'க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிது:ஸஹ:' என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகனும் விட்டுப் பிரியமுடியாத குணபூர்த்தியை யுடையராய், அவனும் வ்யாமுக்தனாய் மேல்விழும்படியான மாஹாத்ம்ய முள்ளவர்களாயு மிருக்கும் மெய்யடியார்களுடைய, அடியே கூடுமிதுவல்லால் - '[illegible] ஸஹா[illegible] [illegible] விபீஷணோ [illegible] [illegible]॥' என்று மஹாராஜர் சொன்னதுபோல் அவர்களோடொப்பூணுண்ணவேண்டு மென்கிறாரோ? அவர்கள் திருவடிகளைப்பற்றுமவராயிற்று இவர். விடுமோரேன்பதேன் வியன் மூவுலகு பெறினுமே - பரமபுருஷார்த்தமான இதின் ரஸமறிந்தால் த்ரைலோக்யாதிபத்யம் வந்தாலும் இந்த ஸத்துக்களின் திருவடி ஸங்கத்தை விட்டிருக்கப்போமோ? அந்தோ - நாம்பற்றின புருஷார்த்தத்திற்கு மூன்று நான்கு படி கீழ்ப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை எடுத்துக் கழிக்கவிதியே என்று நிர்வேதப்படுகிறார்.

இப்படி, மேலும் இரண்டாம் பாட்டில் கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யத்தோடே ஆத்மாநுபவத்தைச் சேர்த்துத்தந்தாலும் ஸத்துக்களின் திருவடி ஸங்கத்துக்கொவ்வாதென்கிறார். மூன்றாம்பாட்டில் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களோடொக்கச் செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் வேப்பங்குடி நீர்போல் உறுமோ என்று கழித்தார். ஐந்தாம்பாட்டில் 'சுடர்சோதி வெள்ளத் தின்புற்றிருந்தாலும்' என்பதால் பகவல் லாபத்தாலுண்டான ஆநந்தாநுபவத்தையும், 'முழுதுமே' என்பதால் அந்த ஆநந்தாநுபவத்தோடு சேர்ந்த கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்ய கைவல்யங்களையும் எடுத்து இந்த ஸமுதாயமும் தொண்டர் திருவுள்ள

முகக்கத் திருவாய் மொழிபாடும் ரஸத்தோடு ஒக்குமோ என்று கழித்தார். ஆறும்பாட்டில் 'பெரியதனிமாப்புகழே மூவுலகின் வீடு பேறுநகர்ச்சியுறுமோ' என்கிற பதங்களால் உத்தமமான ஐச்வர்யாதிகளிலும், சேஷியாய் ஜகத்காரணமாய் நிரதிசயாநந்தனாய் இருக்கும் இருப்புங்கூடினாலும் தான் ஸத்துக்களின் திருவுள்ளமுகக்க இங்கிருந்து திருவாய்மொழி பாடும் ரஸத்தோடொவ்வா தென்கிறார். ஏழாம்பாட்டில் எனக்கும் என் ஸம்பந்திகளுக்கும் காலதத்வமுள்ளவரையில் அவனடியார் நனிமாக் கலவியின்பமே வாய்க்கவேண்டும் என்றார். எட்டாம்பாட்டில் ப்ரத்யேகம் அவர்களோடு கலவி வேண்டுமோ? தமர்களின் கூட்டமே நமக்கு நாளும் வாய்க்கவேண்டும் என்றார். இதனால் ஸஹவாஸமே போதுமென்றாயிற்று. ஒன்பதாம்பாட்டில் அவர்களோடு தான் ஸஹவாஸம் வேண்டுமோ? ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் போல் கோதிலடியவர்களான அவர்களுடைய தாஸதாஸஸஹவாஸமே அமையுமென்றார். பத்தாம்பாட்டில் இளையபெருமாளைப்போல் நீக்கமில்லாவடியவர்களுடைய தாஸதாஸதாஸ்யமே எனக்கும் என்குடும்பத்தார்க்கும் காலதத்வமுள்ளவரையிலும் வாய்க்கவேண்டுமென்கிறார். இத்திருவாய்மொழியில் 'சயமே அடிமைத்தலை நின்றார்' என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போல்வாரையும், 'நீக்கமில்லா அடியார்' என்று இளையபெருமாள் போல்வாரையும், 'கோதில் அடியார்' என்று ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்போல்வாரையும் குணபேதத்தை இட்டு ஆழ்வார் பிரித்தருளிச்செய்தார். இப்படி ஆழ்வார் உபயவிபூதி நாதத்வபர்யந்தமான புருஷார்த்தங்களை வேதத்தோடு எடுத்து அநுவதித்து அவைகள் முழுதும் தாம்பற்றின ஸத்ஸங்கமாகிற புருஷார்த்தத்தின் லேசத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

ஸ்ரீதேசிகன் அவைகளை எடுத்துக்கழிக்கவும் ஸஹியாமல் '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' என்கிற ஒரு ச்லோகத்தில் த்ருணாதி சப்தங்களாலே அவைகள் யாவற்றையும் அநுவதித்துக் கழித்து ஸத்ஸங்கவைபவத்தையும் நன்கு வெளியிட்டு, 'நெடுமாற்கடிமை' என்னும் திருவாய் மொழியினுடைய பாசுரங்களின் ஸாரார்த்தங்களையும் ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தார். அது எப்படியென்னில் :— நெடுமால் - 'மால்' என்று பெரியோனைச் சொல்லுகிறது. 'நெடுமை' யால் நினைக்கிறது அதின் பெருமையை. 'அறப்பெரியோன்' என்றபடி. இதனால் இவனை சேஷித்வத்திற்கு எல்லை என்கிறது. இந்தச்சொல்லுக்கின்றவை '[illegible]' என்கிறபதங்கள். முதல்பாட்டில் த்ரைலோக்யைச்வர்யத்[illegible]

வியன்மூவுலகென்றனுபவித்தார் ஆழ்வார். ஸ்ரீதேசிகனே அதை 'த்ருணம்' என்றனுபவித்தார். லோகபரிக்ரஹத்தைக்கொண்டு ஆழ்வார் அப்படி அனுபவித்தார். விவேகபரித்யாஜ்யதையையிட்டு ஸ்ரீதேசிகன் இப்படி அனுபவித்தார். ஆழ்வார் இரண்டாம்பாட்டில் ஸம்ஸாரத்திலே புத்திர பௌத்திராதிகளும் தானுமாய் ஐஶ்வர்யானுபவம் பண்ணுவதையும் தவிர்ந்து பரமபதத்தில் போய் நித்ய ஸூரிகளோடு ப்ரும்மானுபவம் பண்ணுவதையும் விட்டுக் கேவலம் ஒருவனுய்த் தன்னையே அனுபவிக்கையாகிற கைவல்யமென்கிற புருஷார்த்தத்தை ஆதரம் தோன்ற 'போய்தானே தானேயானாலும்' என்று ஈப்ஸையோடனுபவித்தார். அதை தேசிகன் 'அங்ய' ஶப்தத்தாலே அனுபவித்தார். இதனால் ஸத்ஸங்கரஸம் அறிந்தவர்களுக்கு ஸர்வ பதார்த்தங்களுக்குமுள்ள பாஸ்பரபின்னத்வ ரூப வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டிலும் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு வேறு வைலக்ஷண்யம் தோன்றுமென்று கருத்து. பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றவனுக்கு கீழுள்ள புருஷார்த்தங்களின் தாரதம்யம் அஸத்ப்ராயமென்பது 'வளெ தவெதிரயாஸ்யாத ஸ்யாநஸ்வைரோத நஃ' என்றிவைமுதலிய ப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமிறே. ஆழ்வார் மூன்றாம்பாட்டில் அருளிச்செய்த செந்தாமரைகட் திருக்குறளன் நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ் புகுதலாகிற பகவத்ப்ராப்தியையும், ஸ்ரீதேசிகன் கைவல்யாதி வைலக்ஷண்யம் தோன்ற 'அங்ய' ஶப்தத்தாலேயே அனுபவித்தருளினர். மேல் 'அபி' ஶப்தம் ஐந்தாம்பாட்டில் சொன்ன ஐஶ்வர்யகைவல்ய பகவல்லாபங்களுடைய ஸமுச்சயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'வா' ஶப்தம் சகாரார்த்தமாய் ஆறாம்பாட்டில் 'பெரியதனிமாப் புகழே மூவுலகின் வீடுபேறு' என்கிற பதங்களினால் ஸமுச்சிதங்களான ஐஶ்வர்யகைவல்ய பகவல்லாபங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனாய் நிரதிஶயாநந்தமயனாய் இருக்கிற இருப்பையும் த்யோதிப்பிக்கிறது. 'தஹாஸி நாஸீ கிதீ நாஶீகஸ்வ ஆஸ்யவாவஸ்வாவாவா' என்கிறபதங்களால் 'பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய் மொழிபட்டோடும் கவியமுதம் நுகர்ச்சி' என்று நலாம்பாட்டு ஐந்தாம்பாட்டுக்களில் சொன்ன பரமபுருஷ குணவிஷய்க கவிதா வைபவம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. 'நயா வாஶெ' என்கிற பதங்கள் இத்திருவாய் மொழியில் ஸத்ஸங்கத்திற்கு ஐஶ்வர்யாதி வைலக்ஷண்யகத்கத்தாலே பலவிதமான அம்ஶத்தைச் சொல்லுகின்றன. 'ஶாஸ்தாரை' என்கிறபதம் 'சயமேயடிமைத்தலைநின்றார்.' என்பதற்கு விவரணம். அவர்களாகிறார் ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போன்றவர்கள். 'ஸூரிஸபா.' என்பது 'கோதிலடியார்' என்பதற்கு விவரணம். அவர்களாகிறார் நித்

யஶத்ருக்னராய் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேயே ஸ்திரபக்தியுள்ள ஸ்ரீஶத்ருக்னாழ்வான் போல்வார்கள். 'ஶாஸ்ராஹவிஹாஹிநாம' என்பது நீக்கமில்லா அடியார்க்கு விவரணம். அவர்களாகிறார் அந்தரங்கம்போல் பெருமாளைவிட்டுப் பிரியாத இளையபெருமாளைப் போல்வார்கள். 'உபௌ ஶ்ரேயஸி நஸ்ஸா தஸயோஸகிம்' என்கிறபதம் 'நல்லகோட்பாடு' என்கிற இடத்தில் நல்ல பதத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஸ்வஸ்திம்' என்கிற பதத்தால் கோட்பாடு ஶப்தார்த்தம் விவ்ருதமாயிற்று. அதாவது ப்ரஸாத பூர்வக ஸ்வீகாரமென்று பலித்தது. 'உபஹாஃ' என்கிறபதம் 'நாளும் ஊழிதோறூழி' என்பதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. 'ஶ்ரீஸஹி' என்கிற ஶப்தம் 'வாய்க்க' என்பதின் வ்யாக்யானம். இங்கு பஹுவசனம் 'அவர்க்கேகுடிகளாய்' என்பதற்கு விவரணம். இந்த ஶ்லோகத்தில் 'உபௌ ஶ்ரேயஸி நஸ்ஸாத ஸயோஸகிம்' என்கிற பதத்தால் ஸத்ஸங்கவைபவம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஶ்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களாலும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களாலும், ஸ்ரீதேஶிகாதிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் ஸர்வபுருஷார்த்தத்துக்கும் மேல்பட்டதாய் மகிழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட ஸத்ஸங்கத்தினுடைய வைபவத்தை இங்கு ப்ரத்யக்ஷமாகவும் காணலாம். அதெங்ஙனே என்னில்:—ஸநகஸநந்தனாதி துல்யாளான மஹான்கள் கூடிய இம்மஹாஸபையில் அடியேன் அக்ராஸனத்தை வஹித்ததும், அத்யல்பமான அடியேனுடைய அறிவைக்கொண்டு அறிய அரிதான மஹான்களுடைய வைபவத்தை எடுத்துரைத்ததும் ஸத்ஸங்கத்தின் கார்யமே ஒழிய அடியேனுடைய யோக்யதா கார்யமில்லை என்பது ஸர்வருக்கும் ப்ரத்யக்ஷமே. இப்படிச்சிறியோனையும் தம் ஸம்பந்தத்தால் பெரியோனாக்கவல்ல மஹான்கள் நிறைந்த இந்த ஸதஸ்ஸில் அடியேன் விஜ்ஞாபித்த விஷயத்தில் ஏதாவது ஈஷத் குணம் இருந்தால் அது ஸத்ஸங்க ப்ரயோஜ்யமென்றும் இதிலுள்ள தோஷங்களெல்லாம் அடியேனுடைய ஸ்வபாவப்ரயுக்தமென்றுங்கொண்டு இங்குள்ள மஹான்களெல்லாம் அடியேனை அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமாய் ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீரங்க கோபிலவஸ்ரீஶ ஶ்ரீஜிஷ்ய ஹாஷ்வவ ஸ்ரியப:।
ஸதாம் ஶரணாந ஸ்வாதேந ஸ்ரியதாம் ஸத்வஶ்ஸ்வ॥

இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्त महादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते नृसिंहार्य महादेशिकाय नमः ॥

பகவத் விக்ரஹத்தின் பஞ்சப்ரகாரத்வம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

மேலும் அவதார தசையிலும் 'दृष्टः कर्मणेव नरः; रामेण राम जीवनेव नरः; पावक संवर्धक लक्षणं; पुण्डरीक नयनं विनोद भूषणं; प उद्भासितं महाबलं महोदर अरविन्द नेत्रं' எனுமாறு கூறப்பட்ட அழியாத அடையாளமாகிய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும் வேதம் 'तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी' என்றது. இந்த வாக்கியத்துக்கு பூர்வபக்ஷிகள் பலவிதமான அர்த்தாபாஸங்களைச் சொன்னார்கள். த்ரமிட பாஷ்யகாரரும் ஆறு அர்த்தங்களைப்பேசி யருளினர் போலும். அவற்றில் மூன்று பொருட்களையே எம்பெருமானார் இசைந்தருளினர். இவ்விவேகத்தை 'यद्वृत्ति श्रुतिशिरोभिः षड्विधाः प्रोक्ताः तथाप्युक्तार्थ त्रयं वेदान्त कप्यासाः' என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார் வேதார்த்த ஸங்கிரஹத்தில் இவ்வர்த்தங்களைச் சேர்த்துரைத்தருளியபடி—'रविकर विकसित गम्भीराम्भः समुद्भूत सुमृष्टनाल पुण्डरीक दलामलायतेक्षणः' என்று. நித்யத்திலும் 'पुण्डरीक दलामलायताक्षं' எனப்பட்டதிறே. ஸ்ரீ அம்மாளும் 'तोये गम्भीरनाल दृढकृत महाधारनालाश्रिते कप्यासे पुण्डरीके विकसित इति ये' என்று தத்வஸாரத்தில் நிர்ணயித் தருளினர். 'कप्यास' பதத்திலிருந்து பாஷ்யகார பகவான் அருளிச்செய்த மூன்று பொருட்களும் கிடைக்கும் முறைகளைப் பார்ப்போம். முதலில் சூரியனால் மலரும்படி செய்யப்பட்ட (रविकर विकसित) என்னும் விசேஷணம் கிடைத்தபடி எங்ஙனே யென்னில்:—'कं' என்றால் ஜலம், அதை (पिबति इति) குடிக்கிறா னென்று சூரியன் 'कपि' யானான். 'अस विकसने' என்கிற மலர்வதைப் பொருளாக வுடைய

தாது வின்மேல் (क्त) என்னும் இறந்தகாலச் செயப்பாட்டு (Past Passive Participle) உருபைச் சேர்த்தால் சூரியனால் மலர்த்தப்பட்ட தென்பதாயிற்று. அம்மாள் இதை 'कपिस्फीतः कं पिबति किरणैरिति' என்று தத்வஸாரத்தில் ஸங்க்ரஹித்தனர். இங்கு ஆலங்காரிகருக்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் உதிக்கலாம். நிகண்டுவில் படித்த பதமெல்லாம் உபயோகிக்கப்படத் தக்கவை. 'सहस्रवन्तः' என்று இந்த்ர பர்யாயங்களில் படிக்கப்பட்டாலும் ஒரு ப்ரயோகத்திலும் அப்பதம் காணப்படாமையால் கூடாதென்பர். அப்படியே சூரியவாசகமாக 'कपि' என்னும் பதம் எங்காவது படிக்கப்பட்டதோ வென்றால் 'कपिर्वृषाकपि' என்று ச்ரௌத ப்ரயோகமே உளது. அங்கு 'कपि' பதத்துக்கு சூரியனே பொருள். இதை 'कपिर्वृषाकपि त्रातं-सकपिः' என்றார் ஸ்ரீ அம்மாள். மேல் இப்பொருளை 'अनादरं यदीहत अथ प्रतीतः कप्यासं; दिवसकर देशे विकसितः सरोरुहश्रीराधा मणि मन्दयन्ती नन्दन्' இங்கு 'पद्मं' என்றனேகமாய் நபும்ஸகலிங்க பதமும் ஆண்பாலாயிருக்க ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டது. ஹர்ஷவர்த்தகன் ப்ரியதர்சிகை எனும் தமது ரூபகத்திலிதை இப்படி ப்ரயோகித்தான். காவ்யரத்னமாகிய ஸ்ரீயாதவாப்யுதயத்தில் 'परोक्ष पद्मा जलजस्य विकल्पं' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. அங்கு தீக்ஷிதரும் 'सद्भूपकाशिनां वारिजा वक्षःस्थले पयस्यवि' என்று வ்யாக்யானம் செய்தார். மேலும் 'तस्यावसिर कमलव वितसागरं' 'आलस्यावसान् ललत्तक वक्त्र यन्त्र प्रपञ्च विपञ्च विकल्प उद्वेल्ला वाचं' என்னுமிடங்களில் உள்ள ஸமாதானங்களைக்கண்டு ஸஹ்ருதயர் இன்னும் த்ருப்தி அடைவர்.

இடையே ப்ரக்ருத விஷயத்தைத்தொடருவோம். 'மழமழப்பான காம்பை உடையது (सुमृष्टनाल) என்கிற அர்த்தமும் कं - ஜலத்தை, पिबति - குடிக்கிறது, இதனால் 'कपि:' எனக்காம்பு என்பதாயிற்று. உட்காருவது எனும் பொருளுடைய 'आस्' எனும் தாதுவிலிருந்து 'आसः' என்றால் ஆஸநம் (உட்காருதல்) என்பதாயிற்று. காம்பின்மேல் இருக்கும் தாமரை எனவாயிற்று. நீரை எப்போது முட்கொள்ளுவதால் காம்புக்கு 'सुमृष्ट' என்று பாஷ்யகாரபகவான் விசேஷித்தது ஸார்த்தமாயிற்று. இதை 'नालं कपिर्वदति कं पिबतीति तस्मिन् व्यास आसनं अरविन्दं उदीरितं'

ஸ்த்ய । கப்யாஸஶப்³தோ³ ... [illegible] ... நிர்தி³ஶ்யதே ... ரித ஸ்தி²ரவஸ்ய' என்று ஸ்ரீஅம்மாள் அருளிச்செய்தார். பிறகு 'கம்பீராம்ப⁴ஸ்ஸமுத்³பூ⁴த' என்கிற விசேஷணமும் இங்கு கிடைக்கும் முறையோ 'கம்' என ஜலமாயிற்று, மேல் 'அபி' என்னும் உபஸர்க்கத்தைச் சேர்த்து 'அஸ்' அல்லது 'ஆஸ்' என்கிற தாதுக்களால் முறையே ஆஸநம் அல்லது உத்பத்தி என்கிற பொருள்களைக்கொண்டு ஜலத்திலுண்டாயிருப்பது எனவாயிற்று. இங்கு ஔசித்யத்தால் 'கம்பீர' என்கிற விசேஷணத்தை பாஷ்யகாரபகவான் சேர்த்துரைத்தருளினார். இங்கு 'கம்' என்பதில் 'க' என்பதின்மேல் 'அபி' என்பதைச் சேர்த்தால் தீர்க்க ஸந்திவரவேண்டியிருக்க 'அபி' என்பதில் அகரம் தொக்கி விட்டது. அத்தால்தான் 'கப்யாஸம்' என்பதாயிற்று. 'அபி, அவ' என்னு முபஸர்க்கங்களில் அகரம் தொங்கலாம் என்றுபாகுரி என்பவர் கொள்கை. இதை 'வஷ்டி பா⁴கு³ரிரல்லோபமவாப்யோருபஸர்க³யோ:' என்று பட்டோஜீ தீக்ஷிதர் சொன்னார். உரைக்காரராகிய ஜயக்ருஷ்ணரும் 'அகாரலோபமிச்ச²தி' என்றார். இதால் தான் '... [illegible] ...' என்கிற காவ்யரத்னப்ரயோகமும் உபபன்னங்கள். '... கப்யாஸம் ... ஸ்ரீ ... நிர்தி³ஶ்யதே ... ' எனவம்மாள் நிர்வஹித்தனர். தடஸ்தரும் 'நிர்தி³ஷ்ட கப்யாஸ ... புண்ட³ரீகம்' என்றார் அப்பயதீக்ஷிதரும் இந்த ஶ்ருதி வாக்கியத்தை உதாஹரித்து 'ஶ்ருதௌ புண்ட³ரீகாக்ஷ ... விஶேஷம் ... ' என்றார்.

ஸித்தாந்தார்த்தங்களுக்கு விருத்த் ஸன்னிக்ருஷ்டப்போல் தோன்றும் பொருள் ஒன்றுண்டு. இதை "கொஞ்சம் மலர்ந்ததாமரை' என்பதே. இதை '... கப்யாஸ ...' என்றம்மாள் அநுவதித்தார். இது '... வா ஸ்ரீஶ:' என்கிற வ்ருத்திக்கார வாக்யத்துக்கும், '... ஸ்ரீஶ:, உஜ்ஜ்வல, ... , ஸ்ரீஶ:' என்றும் தத்வஸாரத்திலுள்ள விசேஷணங்களுக்கும் விருத்தமேயாம். அம்மாளுட் ... ' என்று அகண்ட சக்தியாலோ அவயவ சக்தி

யாலோ இவ்வர்த்தம் வாராதென்றார். மேலும் '... ; ... ; புண்ட³ரீகாயதாக்ஷம், ... புண்ட³ரீக ... நயந' என்னுமிடங்களிலும் அவதாரங்களிலும் கூட மலர்ந்ததாமரையே ஒப்பிடப்பட்டது. பகவானுடைய இக்கண்ணிணைகளல்லவோ பெரியோர் மனதைக்கவர்ந்து '... , புண்ட³ரீகநயநம், ...', 'கண்ணிணையுமரவிந்தம், தாமரைக்கண், தாமரைக்கண்ணு, தாமரைக் கண்ணனே, தாமரைபோல் கண்ணனே' என்றிதுமுதல் பலவிடங்களில் பேசும்படி செய்யும் திறமையுளதுகளாயின. இங்கு சில இடங்களில் வெண்டாமரை எனப்பொருள் கொள்ளுமாறு 'புண்ட³ரீகம் ஸிதாம்போ⁴ஜம்' எனப் படிக்கப்பட்ட 'புண்ட³ரீக' பதம் தாமரையை மாத்திரமே சொல்லும். ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் 'புண்ட³ரீக ... ' என்னுமிடத்திலும் கத்யபாஷ்யத்தில் '... புண்ட³ரீக ... ' என்று தேசிகன் நிர்ணயித்தார். இப்படி இங்கர்த்தங் கொள்ளாவிடில் '... ' என்கிற உபப்ருஹ்மணம் ஸார்த்தமாகாது. ப்ரமாணாந்தரங்களும் இந்த சுருதியின் பொருளை '... ' என்றுரைத்தன.

மேலும் தாமரைக் கண்ணன் ரூபத்தை '... ' என்று வேதமே ஆசம்ஸித்தது. பிறகு அவன் ஸ்தானத்தையும் '... ' என்றோதியது. '... ' என்றும் இவ்வர்த்தத்தை பட்டரனுவதித்தனர். இவன் திவ்யாவாஸத்தையும் '... ' என்றோதியது மறை. இங்கு '... ; ... ' என்னுமிடங்களிற்போல் '... நாராயண ... '

186717. AN21240

என்றும், 'ப்ரஜாபத்யாதி' ஶப்தங்கள் அபர்யவஸான வ்ருத்தியாலே யாதல் அவயவஶக்தியாலே யாதல் நாராயண ப்ரவ்ருத்தியாலே யாதல் 'நாராயணவாசகங்கள்' என்று முன்னோர் அநுஸந்தித்தபடி ப்ரஜாபதி பதத்தை பகவத் பரமாக அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். மேலும் '[illegible]' என்ற இவ்விடத்திலுள்ள அம்ருத தடாகத்தையும், ஸ்தாவராவதாரம் செய்திட்ட புருஷோத்தமனென்று உல்லேகிக்கத்தகுந்த அரசமரத்தை '[illegible]' என்று வேதமோதியது. ஆநந்தமண்டப ரத்நத்தையும் '[illegible]' என்றது. பட்டரும் '[illegible]' என்று இந்த வேதவாக்கியத்தை அநுஸந்தித்தார்.

வ்யூஹரூபம்.

வேதமே வ்யூஹ ரூபத்தையும் சொல்லிற்று. புருஷ ஸூக்தத்திலேயே முறையே வ்யூஹங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன என்று பஞ்சராத்ர நிர்வாஹம். முதலில் '[illegible]' என்றது. பிறகு '[illegible]' என்றது. இங்கு சொல்லப்பட்ட உபகாரத்தையும் '[illegible]' என விளக்கிற்று. மேல் '[illegible]' என்றது. இவ்வர்த்தத்தைச் சுருங்க '[illegible]' என்று நிஷ்கர்ஷித்தது. '[illegible]' என்னுங்கணக்கில் முதலிலேயே '[illegible]' என்றது.

விபவரூபம்.

விபவங்களிலும் அநேகங்களை வேதத்தில் காண்கிறோம். '[illegible]' என்று கூர்மரூபம் கூறப்பட்டது. பூமிப்பிராட்டியாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமிடத்திலும் '[illegible]' என்று ஞானப்பிரானாகிய வராஹ நயினாரைப்பற்றி ஓதியது. 'இவ்வவதாரத்துக்கு இவன் தன்னுடைய அவஸ்தாந்தரங்களிலும் காட்டில் ஏற்றமுண்டு. எங்ஙனே என்னில்:—இவ்வவதாரம் ஒருவழியாலே கரை ஏறினவர்களை கூட்டிக்கொண்டிருக்கிற வளவேயான பர ரூபம்போலன்றிக்கே அழுந்தினவர்களைக் கரையாதபடி எடுத்துக் கரையேற விடும்படியாயிருக்கும். வ்யூஹங்களைப்போலே பக்தரானவர்களாச்ரயிக்க மேலான நிலத்திலிருக்கை யன்றிக்கே 'பார்வண்ண மடமங்கைப்பத்தர்' என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் பக்கல் தன்பக்தி தோன்ற 'கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்கிடந்திடும்' என்கிறபடியே அவர்களிருந்த கீழ்நிலத்திலும் சென்று 'தடம்பெருந் தோளாரத்தழுவும்' என்னும்படியாயிருக்கும்' எனப்பட்டது. '[illegible]' என்கிற வராஹ சரமச்லோக பதத்திலும் 'ஸ்வரூப ஸந்நிதி ஸூரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் யோகிகளுக்கும் காணலாமத்தனையன்றோ? விக்ரஹ விசிஷ்டனானாலும் பரவ்யூஹங்களில் குள்ளார்க்கு இலக்காகவற்றோ? வென்னில் இந்த விபூதியிலே எல்லார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி விபவரூபத்தால் நிற்கிற நிலையும் இதுக்கு மூலமாய் ஆச்ரணீயதைக் குறுப்பான க்ருபாதிகளும் தோற்ற '[illegible]' என்கிறான். '[illegible]', 'நீலவரை இரண்டு பிறைகவ்வி நிமிர்ந்த தொப்பக்கோலவராஹமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடை கொண்டஎந்தாய்' என்கிறபடியே போக்கற்று விழுந்தாரை எடுக்கைக்கு அநுகுணமான சுபாச்ரய விக்ரஹ விசேஷத்தோடே தோற்றின' என்று உரைத்தருளப்பட்டது. விபவாந்தரங்களைக்காட்டில் இவ்விபவத்துக்குள்ள மேன்மையும் ரஹஸ்ய சிகாமணியில் பரக்க உரைக்கப்பட்டுளது. அஃதெங்ஙனே யென்னில்:—'மத்ஸ்யாவதாரம்போலே தான்பெற்ற ப்ரஜைகள் உலாவித்திரியுமளவிலே ஈக்ஷணமாத்ரத்தாலே ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே இங்கே ப்ரஜைகள் நினைக்கவும் மாட்டாதே [illegible]ளாய் விழுந்து கிடக்கிற வளவிலே அவர்களுக்கடைத்த வினைவைத் தானநுஷ்டித்து ரக்ஷிக்கிறான் என்னும்படிக்கு தன் பாசுரமேயுண்டு. கூர்மாவதாரம்போலே ஒரு பூதரம் ப்ரமிக்கைக்கு அதிஷ்டானமாய் நிற்கை யன்றிக்கே இதுதான் பூதரமுமாய் பூமியும் பூதரங்களும் கலங்காதே 'உன்றியிடத்தெயித்தில் கொண்டவன்று தானத்தவே' என்னும்படி நிலைநிற்கப்பண்ணுமதாயிருந்தது. ஸ்ரீந்ருஸிம்மாவதாரம் போலே தட்டுப்பட்டதொன்றையும் பிளக்குமதன்றிக்கே இது பூமியெல்லாம் தட்டுப்படாதபடி '[illegible]' என்கிறபடியே இருக்கப்பண்ணுமதாயிருந்தது ஸ்ரீவாமனாவதாரம் போலே பொல்லாக்குறளுருவாய் பொற்கையில் நீரேற்றுத் தன்னுடைய பூமியைப் பிறர்க்குக்கொடுக்கையன்றிக்கே இது மஹாபலியான அஸுரனை நிராகரித்துத் தன் பூமியைத்தானே கைகொண்ட அவதாரமாயிருக்கும். விரோதி நிராகரணத்துக்கு மழுவேந்தவேண்டும் பரசுரா

மாவதாரம் போலன்றிக்கே இவ்வவதாரத்தில் விரோதி நிராகரணத்துக்கு பூமி தானே ஸாக்ஷியாம்படி இருந்தது. சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய அவதாரம்போலே பூமியிலுள்ள சராசரங்களைத் தன்பதத்திலே ஏத்துமளவன்றிக்கே இது பூமி தன்னைத்தோளிலே ஏற்றுமவதாரமாயிருந்தது. பலபத்ராவதாரம்போலே பூமிக்கு க்ஷதியைப் பண்ணுவதொரு உபகரணத்தைக்கையிலே கொண்டிருக்கையன்றிக்கே இது பூமிக்கு க்ஷதிவாராதபடி எடுக்கும் ஸஹஜமான முக்யோபகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும். 'ஶிஷ்யஸ்தே஽ஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்றவனுக்கு உபதேசிக்கத்தொடங்கி கர்மயோகாதிகளிலே அதிகரித்துக் கடையாயிருப்பதொரு ச்லோகத்திலே பரமஹிதத்தைக்காட்டின க்ருஷ்ணாவதாரம்போலன்றிக்கே இது 'அஹம் ஶிஷ்யா ச தாஸீ ச பக்தா ச புருஷோத்தம' என்றாட்கு முழுகி ஆரம்பத்திலே மணங்கொண்டு உபதேசிக்கும்படியாயிருந்தது. 'கர்க்கியாமின்ன' மென்னும்படி பாவ்யுபகாரகமான கல்க்யவதாரம்போலன்றிக்கே இது பூதோபகாரமுண்டான அவதாரமாயிருந்தது. ஆகையால் இவ்வவதாரத்துக்கு 'வராஹஸ்ய ஶரீரஸ்ய [illegible]' என்பதை அநுஸரித்துத்தாமே 'வ்யோமாதீதம் [illegible] ப்ரதேயாம் பராம் [illegible]' என்றருளிச்செய்தபடியே மானமில்லாதாப்போலே உபமானமுமில்லை. இவ்வவதாரத்தை மந்வாதி பரமாப்த பரிகணனையிலே தர்மசாஸ்திர ப்ரவர்த்தகர்கள் தாங்களே பேர்த்தார்கள்' என்று. இங்கு ச்ருதியில் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட க்ருஷ்ணசப்தமும் 'க்ருஷ்ணாய [illegible] (ஶ்ருதிவாக்ய [illegible]) [illegible] க்ருஷ்ண [illegible]' என்றும், 'விஷ்ணோ நாராயண க்ருஷ்ண' என்றும் சொல்லப்பட்டபடி வஸுதேவ நந்தந மாத்ர பரமல்ல, பொதுவில் பகவத்பரம். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட (ஶதபாஹுநா) என்கிறபதமும் உபபன்னம். விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் இந்தவிபவம் நரவராஹ ரூபமாய் வர்ணிக்கப்பட்டது. '[illegible] ஸஹஸ்ர [illegible]; [illegible]; [illegible] வக்ஷஸ்தலே [illegible]' என்பது முதலிய ஸூக்திகள் இங்கநு ஸந்தேயங்கள். நரஸிம்ம வதாரமும் தாபநீயோபநிஷத்தில் 'உக்ரம் வீரம் [illegible] நரகேஸரி விக்ரஹம்' இத்யாதிப்ரகாரங்களால் கூறப்பட்டது. 'தாபநீய [illegible] ஸாரம் [illegible] வலிகா [illegible]; தாபநீயோபநிஷத்தே [illegible]' இத்யாதி தேசிக திவ்ய ஸூக்தியுமிங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

(இன்னும் வரும்.)

கடிதங்கள்.

திருப்பாவை.

சென்ற மேமீ வெளிவந்த தீபிகையில் ஸ்ரீசேட்லூர் துரைஸாமி அய்யங்கார் ஸ்ரீ ஆண்டாள் மார்கழிமீ பௌர்ணமி கூடிய வெள்ளிக்கிழமை என்று ஸூசிக்கலாமென்றும், அதற்கு ஆதாரமாக 'வெள்ளி யெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று' என்பதில் 'வெள்ளி' என்பது வெள்ளிக்கிழமையைக் குறிக்குமென்றும் கூறியிருக்கிறார். இதற்கு இவர் சொல்லியிருக்குங் காரணங்களெல்லாம் மிகவும் பொருந்தியனவே. ஆயினும் இவ்விஷயமாய்ச் சிலஸந்தேகங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளை நமது நண்பர் தெளிவிப்பாராயின் அவர் கொள்ளுமபிப்பிராயம் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதே.

பண்டைய ஆரிய நூல்களை யாராய்ந்தவர், ஒரு விசேஷகாலத்தை அந்நூல்கள் குறிக்குமிடத்து மாதமும் திதியும் நக்ஷத்திரமுமாகிய இவைகளையன்றி வாரத்தைக் குறிப்பதில்லையென்றும், அங்ஙனம் வாரத்தைக்குறிக்கும் வழக்கம் பிற்காலத்தியதென்றும், அதாவது ஏறக்குறைய கி. பி. 5-அல்லது 6-ம் நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுவது உண்மையாயின் திருப்பாவையை (தமிழிலிருந்தபோதிலும்) நமது நண்பர் ஆரிய நூலென்று கூறுவரா? அல்லது வேறென்பரா? எப்படியாயினும் இது எக்காலத்தினதென்று கூறுவர்?

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தார்கள் எல்லாரும் ஆண்டாள் திருவவதரித்தது கலி 98-வதான நள வருஷம் ஆடிமீ சுக்லபக்ஷம் சதுர்த்தசி கூடின பூரநக்ஷத்திரத்தில் என்று சொல்லியிருப்பதைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது இகிஸ்து பிறப்பதற்கு 3,000 வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே என்றேற்படுகிறது. அப்படியிருக்க ஸ்ரீ. உ. ப. துரைஸாமி அய்யங்காரின் அபிப்பிராயம் இதில் எம்மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளதக்கதென்பதை அவராவது, வடமொழி தென்மொழி வல்ல ஏனைய பண்டிதர்களாவது விளக்குவரென ப்ரார்த்திக்கின்றனன்.

கே. கிருஷ்ணமாசாரியன்,
சித்தூர்.

ஸ்ரீ:.
ஶ்ரியை நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை,
திருவாரூர்.

ஐந்தாவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம்.

நளது துந்துபிஸுஆடிமீ 15வ (30-7-22) ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 2-மணிக்கு (திருவாரூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள) புலிவலம் ஸ்ரீபெருமாள் ஸந்நிதியில் மேற்படி ஸபைகூடி, இந்த ஸபையின் ஐந்தாவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம் நடைபெறுகின்றது.

அப்பொழுது சென்னை ஹைகோர்ட் வக்கீலும் வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருமாகிய ஸ்ரீ. உ. வே. N. ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்ய ஸ்வாமி B.A., B.L., அக்ராஸனம் வஹித்து ஸபையை உபக்ரமிப்பதாய் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்.

விஷயங்கள் நடைபெறும் க்ரமம்

மாலை 2-மணி முதல் 6½-மணி வரையில்.

1. ஸ்ரீ. உ. வே. புலிவலம் ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமி—"ஸ்வாகதம்."
2. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்.
3. ஸ்ரீ. உ. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் என்கிற சிங்காராச்சார்ய ஸ்வாமி—"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமையும்"—உபந்யாஸம்,

4. ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்ய ஸ்வாமி—"ஸ்ரீ கீதாவிமர்சம்"—உபந்யாஸம்.

5. ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி சேஷாத்ரியய்யங்கார் ஸ்வாமி—"பரவஸ்து ராம வைபவம்"—உபந்யாஸம்.

6. ஸ்ரீ. உ. வே. காடகத்தி கோபாலாச்சார்ய ஸ்வாமி—"விச்லேஷ த்ரய தாத்பர்யம்"—உபந்யாஸம்.

திருவாரூர், 20-7-22.

T. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,
கார்யதரிசி.

கார்யதரிசியின் விஜ்ஞாபனங்கள்.

கோலாபூர் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ஸ்ரீ. உ. எம். ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமியின் பண்டித உபந்யாஸ பண்டு:—

சென்ற வருஷத்தின் உபந்யாஸங்களின் தொடர்ச்சியாக நாளது வருஷம் ஆனி மீ 7-ம் தேதி ஸ்ரீ. உப. வே. நெடுந்தெரு வித்வான் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கோரிக்கையின்பேரில் திருச்சிநாப்பள்ளி ஜில்லா, லால்குடி தாலூகா சாத்தமங்கலம் கிராமத்துக்கு எழுந்தருளி 'அத்மோஜ்ஜீவனம்', 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மஹத்வம்' என்கிற விஷயங்களைக் குறித்து உபந்யாஸங்கள் செய்த விவரம் நாளது வருஷம் ஆனி மாஸத்திய வேதாந்த தீபிகையின் ஸஞ்சிகை மூலமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம்.

அதே ஸ்வாமி நாளது ஆடி மீ கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி, துவாதசி திதிகளில் திருச்சிநாப்பள்ளி ஜில்லா ஜயங்கொண்ட சோளபுரத்துக்கு எழுந்தருளி "பக்தி மார்க்கம்", "அவதார மகிமை" என்கிற விஷயங்களைக் குறித்து ஷை ஸ்தல வாஸிகளான வெகு பெயர் பெரியோர்கள் முன்னிலையிலும் உத்தியோகஸ்தர்கள் முன்னிலையிலும் உபந்யாஸங்கள் செய்ததாக ஷை ஊர் ஸப்ரிஜிஸ்திரார் ஸ்ரீ. உப. சே. ஸ்ரீ. வெங்கட வரதாசாரியர் ஸ்வாமி நமக்கு எழுதியிருக்கும் காகிதத்தினால் தெரிய வருகிறது. ஷை ஸ்தலவாஸிகள் இந்த உபந்யாஸங்களை ஏற்பாடு செய்த ஸ்வாமிக்கு தங்களுடைய க்ருதஜ்ஞதானுஸந்தானம் செய்ததாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

உபந்யாஸங்களின் முக்கிய அம்சங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் பிரசுரம் செய்யப்படும்.

கார்யதாசி.

கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை.

(ஓர் நிருபகரிடமிருந்து)

நாளது ஜூலை மீ 14உ யன்று இவ்வூரில் ப்ரபல வக்கீலும் மிராசுதாரும் சென்னைச் சட்டசபை மெம்பருமாகிய, ஸ்ரீமான் C. V. வெங்கடரமணய்யங்கார், பி. எல்., அவர்கள் அக்ராஸநத்தின்கீழ் ஷையாருடைய பங்களாவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் ஸ்ரீமான்கள் பி. என். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் ஹைகோர்ட்டு வக்கீல்) வி. ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தி ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் பி. ஏ. பி. எல். கவர்ன்மெண்டு உபாத்தியாயர் பாடசாலை ஹெட்மாஸ்டர் ஸ்ரீமான் R. ஸ்ரீநிவாசய்யங்கார் பி. ஏ. எல். டி., முதலிய லௌகிக ப்ரமுகர்களும், ஸ்ரீ. உ. வே. பைமோ ஜி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ரீ. உ. வே. சுண்டப்பாளயம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் முதலிய வித்வான்களும் வைதிகர்களும் விஜயம் செய்திருந்தனர். இக்கூட்டத்தைப்பற்றிய நோட்டீஸ் போதுமான காலத்துக்குமுன் வெளிவிடப்படாததால், மீட்டிங்குக்கு அதிக ச்ரத்தையுடன் வரக்கூடிய சிலஸ்வாமிகள் வரமுடியாமற்போயிற்று ஆகிலும் ஸபையானது மிகவும த்ருப்திகரமாகவே நடந்தது.

அக்ராஸநாதிபதி முன்னுரையை மொழிந்துவிட்டுச் சென்னையிலிருந்து இங்குவந்திருந்த ஹைகோர்ட் வக்கீலும், 'வேதாந்த தீபிகையின்' பத்ராதி

பருமான ஸ்ரீமான் கடாமா ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரை, ப்ரஸ்தாப விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசும்படி ஸபையின் சார்பாக வேண்டினர். அந்தஸ்வாமியும் அதற்கிணங்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸங்கங்கள் ஏற்படவேண்டிய ஆவசியகதையைப்பற்றியும் ஓர் உபந்யாஸம் செய்தார். அதன் சுருக்கம்:—நாட்டில் நடந்துவரும் பலஜாதியாருடைய நிகழ்ச்சிகளையும்ப்ராஹ்மணர்களுடையதற்காலநிலைமையையும்சோதித்து யோஜித்தால் ப்ராஹ்மணர்கள் தங்களுக்குள் இருக்கும் வேற்றுமைகளை ஒழித்து வேதாந்த மதத்தையும் அதை அனுஸரித்த ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் அவலம்பித்து, ஒன்றுகூடித் தங்கள் பொதுநன்மைக்காக வேண்டிய க்ருஷிகளை செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவச்யமாய் விட்டது. சாஸ்த்ரங்களையும் முன்னோர்க்ரந்தங்களையும் ஆராய்ந்தால் ப்ராஹ்மணருக்குள் தத்வவிஷயமாக மதபேதங்கள்உண்டாயிருப்பினும் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் எல்லாம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் அனுஸரித்துப் பொதுவா யிருக்கின்றனவென்றும் இவ்விஷயத்தில் எவ்விதமான வித்யாஸமும் இல்லை என்றும் எனவே ஸ்மார்த்தரென்றும் வைஷ்ணவரென்றும் ப்ராஹ்மணருக்குள் பிரிவு ஏற்பட வேண்டிய அவச்யமே இருந்தது இல்லை என்றும் தெரியவரும். இஃது இப்படியிருக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குள்ளேயே அனேகம் பிரிவுகள் உண்டாவது மிகவும் விஸனிக்கத்தகுந்தது. இப்படி வித்யாஸங்கள் ஏற்பட்டதினாலேயே ப்ராஹ்மணரின் தசை க்ஷீணிக்க இடமுண்டாயிற்று. லௌகிக வ்யாபாரங்களில் இருப்பவர்கள் கால தோஷத்தாலும் ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தாலும் தமது மதத்தின் கொள்கைளை அறியாமையினாலும் தமது ஸமூக விஷயங்களில் ச்ரத்தையில் குறைந்திருக்கிறார்கள். எது எப்படியிருந்தாலும் இனி ப்ராஹ்மணர்கள் காலதாமதமின்றி ஒன்றுபட்டாலொழிய அவர்களின் கதி வெகுசீக்கிரத்தில் அதோகதியாய்விடும்.

இப்படி ஒன்று சேர்வதற்கு ஸ்வதர்மானுஷ்டானமே மூலாதாரமான கொள்கையா யிருக்கவேண்டும். பண்டைகாலந்தொடங்கி நாளது வரையில் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இருக்கும் பெருமை அவர்களுடைய ஆசாரமும் பரிசுத்தமான வாழ்வுமே. இதை மேல்நாட்டவர்களும் புகழ்கின்றார்கள். இதனால்தான் இது வரையில் ப்ராஹ்மணர்கள் ஸ்வரூப நாசமின்றி உருப்படியாய் இருக்கிறார்கள்.

இவ்வாசாரங்களில் முக்கியமானவை ஆகார நியமமும் விவாகநியமமும். விவாகநியமத்தால் அந்தந்த ஜாதியின் ஸந்ததிகள் பூர்வர்களுடைய சிறப்பான குணங்கள் முதலியவைகளைக் காப்பாற்ற முடிகிறதென்பது ஸாதாரணமாய் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும். ஆகாராதி நியமங்களை கடப்பதினால் ஸ்வரூபநாசம் உண்டாவதை ப்ரத்யக்ஷத்தில் பலகுடும்பங்களைக் காணலாம். இந்த நியமங்களைக் கடப்பதினால் லௌகிகத்திலும் அதிகலாபமில்லை என்பதும் ப்ரகாசமாய் விட்டது. இப்படி இவ்விரண்டு நியமங்களுடனும்கூடிய ஆசார தர்மங்களை முன்னிட்டு ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டும். காலஸ்திதியைப் பார்த்தால் ப்ராஹ்மண ஜாதிகளெல்லோரும் உடனே ஒன்று கூடிவிடுவது சீக்கிரத்தில் முடியுமென்று தோன்றவில்லை ஆனால் முதலில் ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மண ஸமூகத்தாரும் காலதாமத மன்றித் தங்கள் தங்கள் மட்டில் ஸங்கங்களாகச் சேர்ந்து தங்கள் தங்களுக்குரிய அலுவல்களைக் கவனித்தால் முதலில் உத்தேசித்த காரியம் கூடிய சீக்கிரத்தில்ஸபலமாய்விடும். இக்காரணங்களைப்பற்றியே இங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபை ஏற்பட வேண்டியது அவச்யமாயிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் ஏற்கனவே சென்ற இரண்டு வருஷகாலமாய் பென்ஷன் ஸால்ட்டு இனிஸ்பெட்டர் ஸ்ரீமான் எஸ். வி. சேஷய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி முதலியவர்கள் ச்ரத்தையெடுத்துக்கொண்டு சில ஸமயங்களில் ஸங்கங்களைக்கூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது இப்போது

ஒரு நிரந்தரமான ரூபத்தை அடையவேண்டும் அதற்காகக் கூடிய இந்த ஸபை மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தியாகவேண்டியதின் பொறுப்பை இங்கிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஸபையினால் செய்யப்படவேண்டிய கார்யங்கள் அநேகங்களிருந்தாலும், ஜீவனார்த்தமாகப் பலவேலைகளை நாடியிருக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கு வாரம் ஒரு முறையோ அல்லது மாதத்துக்கு இரண்டு முறையோ, நமது ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரங்களையும் பெருமையையும் எடுத்துரைக்கும்படியான உபந்யாஸங்களை ஏற்படுத்தவேண்டியது முக்யம். இதற்காக ஸௌகர்யப்பட்ட ஸமயங்களில் பரிசுணிதர்களாகிய வித்வான்களை வெளியூர்களிலிருந்தும் எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டும். சிறுவர்களுக்கும் அவர்களுடைய படிப்பு முதலியவைகளுக்கு க்குந்தகமில்லாமல் மிகவும் அவச்யங்களான உபநிஷத்துக்களையும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் சிலவற்றையும் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். இது அவர்களை ஆஸ்திக்யத்தில் திருப்புவதுடன், அவர்களுக்கு வயதுவந்தபிறகு ஸித்தாந்தக்ரந்தங்களைப் படிப்பதற்கு மிக உதவியாயும் இருக்கும் இப்படி ஸபைகள் அநேக இடங்களில் ஏற்பட்டு, எல்லாம் சென்னையிலிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையுடன் சேர்ந்து ஒன்றாக உழைத்தால் நமது ஸமூஹத்துக்கு அதிகச்ரேயஸ் உண்டாகும். என்று சொல்லிப் பிறகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றி 'வ்யாவ்ருத்தம் ப்ரஹ்ம ஸூக்ஷ்மசேஷிவாக்யம்' என்னும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ச்லோக விவரணபூர்வமாகச் சுருக்கமாக உபந்யஸித்து, ப்ரும்மம், ஜீவன், அசேதனம், மோக்ஷ உபாயம் மோக்ஷ விரோதி, ஆகிய ஐந்து அர்த்தங்களும் எல்லா ஆஸ்திக்ய மதங்களிலும் விசாரிக்கப் பட்டபோதிலும், வேதாந்தத்தில் அவை தத்வ நிருபணத்தை முன்னிட்டு விசாரிக்கப்பட்டிருப்பதின் விசேஷத்தையும், அதிலும் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் ப்ரமாணங்களுக்கு மிகவும் ஒத்திருக்கும் ப்ரகாரம் ஆதுநிகர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டினார். உபந்யாஸத்தில் நெடுகிலும் அந்தந்த விஷயங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தங்களிலிருந்தும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலிருந்தும் தக்க ஆதாரங்களையும் நிரூபித்தார்.

பிறகு கீழ்ச்சொல்லிய இரண்டு பண்டிதர்களும் உபந்யாஸகரை அநுவதித்துப் பேசிவிட்டு இந்த ஸபை ஏற்படவேண்டிய ஆவச்யகதையையும் வற்புறுத்தினார்கள். பின்னும் சிலர் பேசியபின், கோயமுத்தூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை ஏற்படுத்தினதாகத் தீர்மானம் ஒரு மனதாக நிறைவேறிற்று. அதற்குத் தலைவராக (President) ஸ்ரீமான் சி. வி. வெங்கடரமணய்யங்கார் ஸ்வாமியும், கார்யதர்சியாக ஸ்ரீமான் ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்திஸ்வாமியும், உதவி கார்யதர்சியாக ஸ்ரீமான் டி. எஸ். சுந்தராசார்யரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு அக்ராஸநர் தமது முடிவுரையில் இந்த ஸபை விஷயத்தில் தமக்கிருக்கும் குதூஹலத்தைத் தெரிவித்து இதற்காகத் தம்மாலியன்றமட்டில் உழைக்கத் தயாராயிருப்பதாயும், மாதத்தி லிரண்டுதடவையாவது பொதுக்கூட்டங்கள் கூடவேண்டுமென்றும், ஸபையின் அடுத்த ஸங்கம் நடைபெறவேண்டிய காலத்தையும் விஷயத்தையும் காரியதர்சி சீக்கிரம் தெரிவிப்பாரென்றும் சொல்லி, இந்த ஸபை சென்னையிலிருக்கும் ப்ராதந ஸபையுடன் சேர்த்துவிடவேண்டியதையும் அங்கீகரித்து, ஸபையின் நடவடிக்கைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். இதில் ஸ்ரீமான் T. S. சுந்தராசார்யர் என்னும் சிறுவர் மிக ஊக்கத்துடன் வேலைசெய்தார். இவ்வூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாம் இந்த ஸபையில்சேர்ந்து இதன் மனோரதங்களை [illegible] நிறைவேற்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

186717

ஜூன்மீ த்திய சந்தா வரவு—தொடர்ச்சி.

ஸ்ரீ. உப.	ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், பட்டுக்கோட்டை	...	3	0	0
,,	எஸ். கே. பிளிகிரி ரங்கா, வேடஸந்தூர்	...	3	0	0
,,	கே. ரங்காசாரியர், பாளையங்கோட்டை	...	3	0	0
,,	வி. என். ராஜகோபால அய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
,,	வி. எம். ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், அரக்கோணம்	...	8	0	0
,,	எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், மைலாபூர்	...	5	0	0
,,	ராஜகோபாலாசாரியர், கல்லாத்தூர்	...	3	0	0
,,	வி. ராகவாச்சாரியர், புரசைவாக்கம்	...	3	0	0
,,	வாத்தியார் ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், மாயஸமுத்திரம்		3	0	0
,,	எஸ். திருவேங்கடாச்சாரியர், வில்வராயநத்தம்	...	3	0	0
,,	என். வி. திருமலைநாய்க்கர், கோவில்பட்டி	...	3	0	0
,,	கே. எம். சேஷாத்திரி அய்யங்கார், திருவேட்டிபுரம்		3	0	0
,,	வி. வரதாச்சாரியர், ஸ்ரீபெரும்புதூர்	...	3	0	0
,,	என். ரங்கராமாநுஜாசாரியர், ஸ்ரீமுஷ்ணம்	...	3	0	0
,,	கே. பாஷ்யம் ஐயங்கார், மசூலிபட்டணம்	...	3	0	0

ஜுலைமீ த்திய சந்தா வரவு.

ஸ்ரீ. உப.	எஸ். ஆர். சேஷய்யங்கார், சாத்தமங்கலம்	...	3	0	0
,,	வீ. எஸ். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி		3	0	0
,,	வீ. கே. பொன்னுஸாமி ஐயங்கார், திருச்சிநுப்பள்ளி		8	0	0
,,	ஸ்ரீனிவாஸ தாதாசாரியர், தளிகை	...	3	0	0
,,	கே. கோவிந்தாச்சாரியர், நரசிங்கபுரம்	...	8	0	0
,,	வி. கிருஷ்ணமாச்சாரியர், மைலாபூர்	...	5	0	0

(இன்னும் வரும்.)

எக்ஸிக்யூடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்—(தொடர்ச்சி.)

41. ,, என். வி. நரஸிம்மாசார்யர், கரூர்.
42. • ,, • வெ. கெ. திருமலை சேஷாசார்யர், மோஹனூர்.
48. ,, என். டீ. ஸ்ரீராமாசார்யர், திருப்பாப்புலியூர்.
41. ,, கே. வி. வெங்கடாசார்யர், நாமக்கல்.
45. ,, டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்.
46. ,, டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், டில்லி.
47. ,, எம். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.

• இந்தக் குறியிடப்பட்ட ஸ்வாமிகள் நிர்வாஹகமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, சென்னபட்டணம்

போஷகர்கள்.

1. ஸ்ரீ. உப. ஆனரெபில் கே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
2. " " கே. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்.
3. " " திவான்பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்.

எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்.

*1. ஸ்ரீ. உப. ராவ்பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்—ஸபாத்யக்ஷர்.
2. " வ. வெ. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார். } ஸபாத்யக்ஷ
3. " எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர் } ப்ரதிநிதிகள்.
*4. " ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.
5. " டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், தஞ்சாவூர். } கார்யதர்சிகள்.
*6. " பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர் }
*7. " கோமடம் எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார்—உதவி கார்யதர்சி.
*8. " என். ஸ்ரீனிவாஸாசார்யா, புரசைபாக்கம்—தீபிகைபத்ராதிபர்.
9. " டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. " டி. அநந்தாசார்யர், வேலூர்.
11. " ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், திருச்சிராப்பள்ளி.
12. " எஸ். பாட்ராசார்யர், மன்னார்குடி.
13. " குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், எல்லூர்.
14. " வே. ஏ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
15. " ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், மாதவபுரம்.
16. " கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
17. " டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. " ஸி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
19. " ராவ் பஹதூர் என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோ
20. " எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை. [ணம்.
21. " பி. கே. கருடாசார்யர், மைஸூர்.
22. " டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
23. " ராவ் ஸாஹிப் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
24. " எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
25. " வித்யாபூஷணம் ஏ. கோவிந்தாசார்யர், மைஸூர்.
26. " ஸி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
27. " ஸி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
28. " எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
29. " என். ராஜகோபாலாசார்யர், "
30. " எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோமல்.
31. " எஸ். வேதாந்தாசார்யர், திருவையாறு.
32. " வித்வான். ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யர், திருக்குடந்தை.
33. * " வித்வான். செட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
34. " வி. தேசிகாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
35. * " எம். எஸ். கிருஷ்ணமாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
36. * " ம. வி. நீலமேகாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
37. " எஸ். ஆர். தேசிகாசாரியர், ஸ்ரீவைகுண்டம்.
38. * " ஆர். ஸ்ரீவாஸராகவாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
39. " கே. டி. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், வேலூர்.
49. " டி. ஏ. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், நாமக்கல்.

(உள்புறம் பார்க்கவும்.)